

SWAZEK 13 .

I.M.I. Fiat

(pracovní text pro osobní potřebu přeložila a upravila Eva Pašková)

1. května 1921

Lidská vůle klade nesoulad mezi Stvořitelem a stvořením. Pro toho, kdo žije v Boží Vůli je vše harmonií.

Když jsem pokračovala ve svém obvyklém stavu, ocitla jsem se mimo sebe uprostřed spousty lidí. Nahoře stála Královna Matka, promlouvala k tomu lidu a tak plakala, že trs růží, které držela na klíně, omývala svými slzami. Nerozuměla jsem ničemu z toho, co říkala; viděla jsem jen, že lid dělal rámus a že Nebeská Matka ho s pláčem prosila, aby se uklidnil. Pak oddělila jednu růži, ukázala na mě uprostřed tolika lidí a hodila mi ji. Podívala jsem se na ni; růže byla ztropena slzami mé drahé Maminky a tyto slzy mě vyzývaly, abych se modlila za mír mezi národy.

Poté jsem se ocitla se svým sladkým Ježíšem a modlila jsem se k Němu za mír mezi národy. On mě přitáhl k sobě, mluvil ke mně o své nejsvětější Vůli a řekl mi: "Má dcero, Má Vůle obsahuje Tvůrčí Sílu a tak jako Má Vůle dala život všem věcem, má moc je i zničit. Nyní duše, která žije v Mé Vůli, také má moc dát život dobru a dát smrt zlu. V Její Nesmírnosti se nachází v minulosti a všude, kde jsou mezery mé slávy, nenapravená provinění, láska, která mi nebyla dána, ona tyto mezery mé slávy zaplňuje; činí pro mě nejkrásnější nápravy a dává mi lásku ke všem. V Mé Vůli se rozprostírá v přítomnosti, rozšiřuje se do budoucích staletí a všude a za všechny Mi dává to, co Mi stvoření dluží. V duši, která žije v Mé Vůli, cítím ozvěnu Mé Moci, Mé Lásky, Mé Svatosti; cítím ozvěnu její činů v každém svém činu. Běží všude - přede Mnou, za Mnou, a dokonce i ve Mně. Kdekoli je má Vůle, je tam i její; jak se množí mé činy, množí se i její. Pouze lidská vůle vnáší disharmonii mezi stvoření a Stvořitelem; jeden jediný čin lidské vůle způsobuje zmatek mezi nebem a zemí a vrhá nesoulad mezi Stvořitelem a stvořením. Naproti tomu pro tu, která žije v mé vůli, je vše harmonií; její a mé věci spolu souzní; já jsem s ní na zemi a ona je se mnou v nebi - je jen jeden zájem, jeden život, jedna vůle.

Hle, stvoření se v ničem nepohnulo z Mé vůle: obloha je stále azurová a hvězdná, slunce je plné světla a tepla. Celé Stvoření je v dokonalé harmonii; každá věc je oporou té druhé. Je vždy krásné, svěží, mladé; nikdy nezestárne a neztratí ani stín své krásy; naopak, zdá se, že každým dnem majestátněji vzrůstá a dodává všem tvorům sladké kouzlo. Takový by byl člověk, kdyby neodstoupil od mé Vůle a takové jsou duše, které žijí v mé Vůli: jsou to nová nebesa, nové slunce, nová země celá rozkvetlá - ba ještě více, pestřejší krásou a okouzlením."

21. května 1921

Ježíš nachází odpočinek v duších, které žijí v Jeho Vůli.

Když jsem byla ve svém obvyklém stavu, můj vždy milý Ježíš se mi zjevil v náručí, jak odpočívá. Přitiskla jsem si Ho k srdci a řekla Mu: "Má lásko, řekni mi slovo - proč mlčíš?" A Ježíš: "Má milovaná dcero, odpočinek je pro Mne nezbytný; poté, co jsem k tobě tolik mluvil, chci, aby v tobě byly první účinky mých slov. Ty - pracuj, dělej to, co jsem tě učil, a Já si odpočinu; a jakmile budeš uvádět Mé učení do praxe, vrátím se znovu, abych k tobě mluvil o vyšších a vznešenějších věcech, abych v tobě našel odpočinek ještě krásnější. Ostatně, pokud nespočinu v duších, které žijí v Mé Vůli, u koho bych mohl doufat, že spočinu? Pouze duše, které žijí v Mé Vůli, Mi mohou poskytnout odpočinek. Život v Mé Vůli pro Mne tvoří pokoj; úkony konané v Mé Vůli tvoří Mé lože; opakované úkony a stálost v jejich opakování jsou ukolébavky, melodie a opium, které prospívají Mému spánku. Zatímco však spím, bdím nad tebou, a to tak, že tvá vůle není ničím jiným než výlevem mé, tvé myšlenky výlevem mé Inteligence, tvé slovo výlevem mého, tvé srdce výlevem mého Srdce. Proto, i když Mne neslyšíš mluvit, dochází k takovému rozpuštění tebe ve Mně, že nechceš, nemyslíš a neděláš nic jiného než to, co chci a dělám Já. Dokud tedy žiješ v Mé Vůli, můžeš si být jistá, že vše, co se v tobě děje, jsem Já."

2. června 1921

Při svém příchodu na zem Ježíš neřekl téměř nic nebo jen velmi málo o své Vůli.

Cítila jsem se velmi stresovaná, protože mi bylo řečeno, že chtějí otisknout vše, co mi můj sladký Ježíš zjevil o své nejsvětější Vůli. Moje tíseň byla taková, že jsem se cítila neklidná a můj sladký Ježíš mi v mém nitru řekl: "Chceš se rozhodnout sama? To je dobré. Jen proto, že se učitel rozhodl diktovat své učení jednomu žákovi, nemůže být toto učení a dobro, které skrze něj může být vykonáno, zveřejněno? To by bylo absurdní a učitele by to zarmoutilo. A pak, tobě po tom nic není - to všechno je moje učení. Nebyla jsi nic jiného než úředník. A jen proto, že jsem si tě vyvolil, bys chtěla pohřbít mé učení, a tedy i mou Slávu?" "Ne," odpověděla jsem.

Ale při tom všem jsem se cítila neklidná a můj vždy milovaný Ježíš, který vyšel z mého nitra, mi položil ruku kolem krku, pevně mě objal a řekl mi: "Má milovaná dcero, uklidni se, uklidni se a udělej svého Ježíše spokojeným."

A já: "Má lásko, tato oběť je příliš těžká; při pouhém pomyslení, že vše, co bylo mezi Tebou a mnou, musí vyjít najevo, cítím, že umírám a srdce mi puká bolestí. Pokud jsem psala, bylo to jen proto, abych Tě poslechla a ze strachu, že by ses mohl zlobit; a teď se podívej, do jakého bludiště mě poslušnost vrhá. Živote můj, smiluj se nade mnou a vlož do toho svou svatou ruku."

A Ježíš: "Má dcero, pokud chci tuto oběť, musíš být připravena ji přinést - nesmíš mi nic odepřít. Nyní musíš vědět, že svým příchodem na zem jsem přišel zjevit své nebeské učení, oznámit své lidství, svou vlast a řád, který musí stvoření zachovat, aby dosáhlo nebe - jedním slovem evangelium. O své Vůli jsem však neřekl téměř nic nebo jen velmi málo. Téměř jsem ji pominul, pouze jsem jim dal najevo, že to, na čem mi záleží nejvíce, je Vůle mého Otce. Neřekl jsem téměř nic o Její vlastnostech, o Její výšce a velikosti a o velkých dobrech, která stvoření získává tím, že žije v mé Vůli, protože stvoření byla v nebeských věcech příliš velká nemluvnata a nic by nepochopila. Učil jsem je jen modlit se: "*Fiat Voluntas Tua, sicut in coelo et in terra*", aby byla schopna poznat tuto Mou Vůli, aby ji milovala, konala ji, a proto přijímala dary, které obsahuje. To, co jsem měl tehdy učinit - učení o Mé Vůli, které jsem měl dát všem - jsem nyní předal tobě. Jeho zpřístupnění tedy není nic jiného než vynahrazení toho, co jsem měl učinit Já Sám, když jsem byl na zemi jako naplnění Svého Příchodu. Nechceš tedy, abych naplnil účel svého příchodu na zem? Proto Mi to dovol, Já budu na všechno dohlížet a všim disponovat - a ty Mě následuj a buď v pokoji."

6. června 1921

Největší zázrak, který může Bůh učinit, je duše, která žije v Jeho Vůli.

Rozpouštěla jsem se ve svaté Vůli blahoslaveného Ježíše a říkala jsem si: "Které dílo je větší, rozmanitější a složitější - dílo Stvoření, nebo dílo Vykoupení? A můj vždy milý Ježíš mi řekl: "Má dcero, vykupitelské dílo je větší, rozmanitější a složitější než dílo Stvoření - ba co víc, je mnohem větší, protože každý akt vykupitelského díla je nesmírným mořem, které obklopuje dílo Stvoření. Dílo Stvoření, které je obklopeno dílem Vykupitelským, není ničím jiným než malými potůčky obklopenými nesmírnými moři díla Vykupitelského. Nuže, ta, která žijí v mé Vůli, která přijímají mé *Fiat Voluntas Tua* za svůj vlastní život, proudí v těchto nesmírných mořích díla Vykoupení a spolu s nimi se rozptylují a rozšiřují tak, že překonávají samotné dílo Stvoření. Proto pouze život mého Fiat může vzdát pravou čest a slávu dílu Stvoření, protože mé *Fiat* se všude rozmnožuje a rozšiřuje - nemá žádné hranice. Na druhé straně dílo Stvoření má své hranice, ani se nemůže stát větším, než je.

Má dcero, největší zázrak, který může má všemohoucnost učinit, je duše, která žije v mém Fiat. Myslíš si, že je banální, že má Vůle, Svátá, Nesmírná, Věčná, sestupuje do jednoho stvoření a že když spojím svou Vůli s její vůlí, rozpustím ji v sobě a stanu se životem všeho, co stvoření dělá i těch nejmenších věcí? Takže její tlukot srdce, slovo, myšlenka, pohyb, dech jsou tlukotem živého Boha v tomto stvoření. Ona v sobě skrývá nebe a zemi, ačkoli zdánlivě člověk vidí stvoření. Větší milost, zázračnější předzvěst, svatost hrdinštější než moje Fiat, bych nemohl dát.

Hle, dílo Stvoření je veliké, dílo Vykoupení je ještě větší, ale můj Fiat - učinit stvoření živým v mé Vůli - je převyšuje oba. Ve skutečnosti mé Fiat ve Stvoření učinilo a vydalo má díla, ale nezůstalo středem života ve stvořených věcech. Při Vykoupení zůstalo mé Fiat středem života v mém Lidství, ale nezůstalo středem života ve stvořeních; naopak, pokud jejich vůle nepřilne k mé, činí plody mého Vykoupení marnými. Ale svým Fiat - tím,

že stvoření žije v mé Vůli - zůstávám jako střed života stvoření; a proto ti jako jindy opakuji, že mé *Fiat Voluntas Tua* bude pravou slávou díla Stvoření a naplněním hojných plodů díla Vykoupení. Zde je důvod, proč od tebe nechci nic jiného, než aby mé *Fiat* bylo tvým životem a abys nehleděla na nic jiného než na mou Vůli: protože chci být středem tvého života."

12. června 1921

Tam, kde Bůh najde svůj život, se zastaví a bude přebývat navždy. Pak spočine nikoli v díle stvoření, ale ve svém vlastním životě. Duše musí být středem Boží Vůle.

Pokračuji ve svém obvyklém stavu a můj vždy milý Ježíš ke mně stále mluví o své svaté Vůli a říká mi: "Chtěl bych to - abych našel své dílo, ale neuspokojilo by mě to, protože bych nenašel sám Sebe. Nechci ani slunce, i když bych v něm našel zalíbení - našel bych stín svého světla a tepla, ale protože bych nenašel Sebe, přešel bych jej. Nechci ani rozkvetlou zemi s květinami, rostlinami a plody, ačkoli by Mě potěšila, protože bych v ní našel dech svých vůní, stopy své sladkosti, mistrovství své tvůrčí ruky. V souhrnu bych našel svá díla - ale ne svůj Život. Proto bych všechno přešel, dál bych putoval bez zastavení - abych našel co? Svůj Život. A kde najdu svůj Život? V duši, která žije v mé Vůli. Proto nechci najít nebe, slunce nebo rozkvetlou zemi, ale střed mé Vůle; tam, kde najdu svůj Život, se zastavím a budu přebývat navždy. Teprve pak budu spokojený; nespočinu ve svém díle jako ve Stvoření, ale ve svém Životě.

Věz, že tvůj život musí být Fiat. Mé Fiat tě vyneslo na světlo a ty jako vznešená královna, která nosí ve svém lůně Fiat Stvořitele, musíš procházet polem života na křídlech téhož Fiat a všude rozsévat semeno mé Vůle, abys vytvořila mnoho dalších center mého Života na zemi a pak se vrátila do mého vlastního Fiat v Nebi. Buď mi věrná a má Vůle bude tvým životem, rukou, která tě vede, nohama, po kterých máš chodit, ústy, která mají mluvit - zkrátka ti vše vynahradí."

20. června 1921

Přirovnání k Slunci toho, kdo žije v Boží Vůli.

Když jsem byla ve svém obvyklém stavu, přišel můj vždy milý Ježíš, ale celý vznešený a milující. Vzal mou pravou ruku do dlaně, přiblížil se k mému srdci a políbil ho; pak mi oběma rukama sevřel hlavu a chvíli je držel nad mou hlavou. Kdo může říci, co jsem cítila, jak se do mě vlévá? On sám může říci, co do mě vléval. Pak mi řekl: "Dcero Mé Vůle, Má Vůle tě naplňuje a abych v tobě tuto Svou Vůli udržel, nabízím Sebe jako strážce Své Vůle. Dar, který jsem do tebe vložil, je tak velký, že ho nechci nechat napospas, protože bys neměla dostatečnou péči, abys ho udržela. Proto budu nejen jeho ochráncem, ale pomohu ti, aby se rozléval navenek, a to takovým způsobem, že bude všude vidět znamení mé Vůle."

Pak dodal: "Ten, kdo žije v mé Vůli, musí být jako střed všeho. Podívej se na slunce tam nahoře na nebi: je vidět střed jeho světla, jeho kruh; ale světlo a teplo se šíří a naplňuje celou zemi, stává se životem a světlem celé přírody. Stejně tak ten, kdo žije v mé Vůli, musí žít, jako by byl obklopen svým vlastním středem, který je životem všeho. Tyto duše jsou více než slunce - jsou také světlem, teplem a plodností všech dober. Ty, kdo nežijí zcela v mé Vůli, lze nazvat rostlinami, květinami, stromy, které přijímají světlo, teplo a plodnost z těchto sluncí; a žijíce dole, podléhají růstu a úbytku a jsou vystaveny větrům, mrazu, bouřím. Naproti tomu ten, kdo žije v mé Vůli, je podoben slunci, vyniká nade vším a vítězí nad vším; a ačkoli se všeho dotýká a stává se životem všeho, je nehmotný a nedovolí nikomu, aby se ho dotýkal, jelikož žije vysoko, nikdo na něj nedosáhne."

28. června 1921

Duše, které žijí v Boží Vůli, dělají vše, co dělá Bůh. Pravé kralování se nevylučuje s ničím, co Bůh stvořil.

Vložila jsem se celá do Boží Vůle a můj sladký Ježíš mi řekl: "Má dcero, duše, které žijí v mé Vůli, jsou odrazem všech a všeho. Protože se odrážejí ve všem, v důsledku toho přijímají odraz všeho. A protože má Vůle je životem všeho, v mé Vůli běží o to dát život všemu. Tak i neživé věci a rostliny přijímají jejich odrazy, zatímco ony přijímají odrazy všeho stvoření; harmonizují se všemi věcmi, které jsem stvořil; v mé Vůli dávají život všem; jsou přáteli a sestrami všech a přijímají lásku a slávu od všech. Má Vůle je činí neoddělitelnými ode Mne, a proto

cokoli činím Já, činí i ony. Má Vůle neumí dělat věci nepodobné Mně. Království Mé Vůle znamená 'vládnout', a proto jsou všechny duše královnami, ale pravé vládnutí se nevyklučuje s ničím, co jsem stvořil."

14. července 1921

Stejně jako Slunce tvoří život celé přírody, tvoří Božská Vůle život duší.

Má vůle plavala ve Věčné vůli a neuvěřitelné světlo mi dalo vše pochopit a řeklo mi: "Má dcero, s tím, kdo žije v mé Vůli, se to děje jako se zemí vystavenou Slunci. Slunce, král všeho Stvoření, přebývá nade vším a celá příroda jako by prosila Slunce o to, co tvoří její život, její krásu, její plodnost. Květina prosí Slunce o svou krásu, svou barvu, svou vůni; a jakmile rozkvetne a otevře se, otevře svá ústa, aby od Slunce přijala teplo a světlo, aby získala barvu, vůni a utvořila svůj život. Rostliny prosí Slunce o zralost, sladkost a chuť. Všechny věci prosí Slunce o svůj život.

Má Vůle je víc než Slunce. Jakmile duše vstoupí do jejích planoucích paprsků, přijímá Život; a jak stále opakuje své úkony v Mé Vůli, přijímá tu Mou krásu, tu Mou sladkost a plodnost, tu Mou dobrotu a svatost. Tak pokaždé, když vstoupí do paprsků mé Vůle, přijímá mnoho dalších božských vlastností. Ó, kolik různých krás, kolik živosti barev, kolik vůní získává! Kdyby tyto duše mohly být spatřeny ostatními tvory, tvořily by jejich ráj na zemi - tak velká je jejich krása. Jsou mými odrazky - mými věrnými obrazy."

20. července 1921

Přirovnání vody a Boží Vůle.

Pokračovala jsem ve svém obvyklém stavu, cítila jsem se velmi rozhořčena a řekla jsem si: "Zůstala mi jen Tvá Vůle, nic jiného nemám - všechno zmizelo. A můj sladký Ježíš, pohybující se v mém nitru, mi řekl: "Má dcero, má Vůle je to jediné, co ti musí zůstat. Symbolizuje ji voda. Zatímco v mořích, řekách a studnách se voda zdá být hojná, na zbytku země jako by nebyla. A přece není jediného místa na zemi, které by nebylo nasáklé vodou; neexistují budovy, v nichž by voda nebyla základním prvkem pro jejich stavbu; neexistuje potrava, v níž by voda neměla své hlavní místo; jinak by to byla suchá potrava, kterou by člověk ani nemohl pozřít. Síla, kterou voda obsahuje, je taková a tak velká, že kdyby měla volné pole působnosti a mohla se vydat z mořského břehu, zpusťovala by a vyděsila celou zemi.

Má Vůle je víc než voda. Je pravda, že v určitých bodech, časech a okolnostech je jakoby soustředěna v nejrozsáhlejších mořích, řekách a studnách, ale neexistuje věc, od největší po nejmenší, v níž by moje Vůle neproudila a nezastávala své primární místo - i když je skrytá, tak jako je voda skrytá v zemi, a i když se neobjevuje, je to ona, která způsobuje vegetaci rostlin a dává život jejich kořenům. Až však má Láska způsobí, že nastane Éra mé Vůle, nová Éra maximálního prospěchu pro tvory, pak se moře a řeky mé Vůle rozlijí; a jak se budou zvedat jejich gigantické vlny, strhnou vše do mé Vůle - ale už ne skrytě, nýbrž Jejich hučící vlny se dají všem vidět a každého se dotknou. A ti, kdo budou chtít tomuto proudu vzdorovat, budou riskovat, že přijdou o život.

Protože ti byla ponechána pouze Má Vůle, jsi jako voda, která má prvenství mezi všemi statky a až z jejich břehů vyteče Má Vůle, bude mít tvá vůle, rozpuštěná v Mé, prvenství ve všech věcech, jak na nebi, tak na zemi. Co ještě chceš?"

26. července 1921

Boží Vůle je pro duši víc než život.

Můj sladký Ježíš ke mně stále mluví o své svaté Vůli: "Má dcero, jestliže je Slunce králem vesmíru, jestliže svým světlem symbolizuje můj Majestát a svým žářem mou Lásku a Spravedlnost, a to až do té míry, že když najde zemi, která se nechce dát k plodnosti, nakonec ji ponechá a svým spalujícím dechem ji učiní neplodnou - voda může být nazývána královnou země, protože symbolizuje mou Vůli, není místa, do kterého by nevstoupila, a není tvora, který by mohl žít bez ní. Možná by někdo mohl žít bez Slunce, ale nikdo nemůže žít bez vody. Voda vstupuje do všeho, dokonce i do žil a lidských útroby, stejně jako do hlubokých propastí země. V mém tichu sleduje svůj nepřetržitý tok. Dá se říci, že voda je nejen královnou, ale je jako duše země: bez vody by země byla jako mrtvé tělo.

Tak je tomu i s mou Vůli: je nejen královnou, ale i víc než duší všech stvořených věcí. Je životem každého úderu srdce, každého vlákna srdce. Má Vůle jako voda proudí ve všem - tu zůstává tichá a skrytá, tu hmatatelná

a viditelná. Člověk se může odpojit od mého Světla, od mé Lásky, od mé Milosti, ale od mé Vůle - nikdy. Byl by jako ten, kdo by chtěl žít bez vody. Je pravda, že se může najít nějaký blázen, který vodu nenávidí; ale i když ji nenávidí a nemiluje, bude nucen ji pít - buď vodu, nebo smrt. Totéž platí pro mou Vůli: protože je životem všeho, budou ji tvorové u sebe držet buď s láskou, nebo s nenávistí, ale i když proti své vůli, budou nuceni nechat v sobě proudit mou Vůli jako krev v žilách. A ti, kdo by se chtěli od mé Vůle odtrhnout, by byli jako sebevrazi svých vlastních duší. Ale přesto by je má Vůle neopustila, sledovala by nad nimi průběh Spravedlnosti, protože by pro ně nemohla sledovat průběh dober, která má Vůle obsahuje. Kdyby člověk věděl, co to znamená plnit nebo neplnit mou Vůli, všichni by se třásli strachy při pouhém pomyslení, že by se na jediný okamžik od mé Vůle odepsali."

9. srpna 1921

Účinky činů vykonaných v Boží Vůli. Příklad stroje.

Když jsem pokračovala ve svém obvyklém stavu, ocitla jsem se mimo sebe uprostřed nejzrozsáhlejšího moře. Viděla jsem nějaký stroj a jak se motor pohyboval, voda stříkala ze všech stran tohoto stroje. Tyto vlny vody stoupaly k nebi, chrlily se na všechny svaté a anděly a dosáhly až k Trůnu Věčného, prudce se vylily k Jeho nohám a pak opět klesly do hlubin téhož moře. Zůstala jsem při pohledu na to ohromena a řekla jsem si: "Co to může být za stroj?". A světlo, které vycházelo ze stejného moře, mi to řeklo: To světlo mi odpovědělo: "Moře je má Vůle, stroj je duše, která žije v mé Vůli, motor je lidská vůle působící v Boží Vůli. Pokaždé, když duše v mé Vůli učiní své zvláštní záměry, motor uvede stroj do pohybu; a protože má Vůle je životem Blahoslaveného i stroje, není divu, že má Vůle, která z tohoto stroje vyvěrá, vstupuje do nebe a září světlem a slávou, rozlévá se na všechny, až k mému Trůnu, a pak opět sestupuje do moře mé Vůle na zemi, pro dobro duší poutníků. Má Vůle je všude a skutky konané v mé Vůli probíhají všude - v nebi i na zemi. Běží do minulosti, protože moje Vůle existovala; do přítomnosti, protože moje Vůle neztratila nic ze své činnosti; do budoucnosti, protože bude existovat věčně. Jak krásné jsou činy v mé Vůli! A protože má Vůle obsahuje stále nové milosti jsou tyto skutky novými prvky pro samotné Blahoslavené; nahrazují skutky svatých, které nebyly vykonány v mé Vůli; jsou novými milostmi pro všechny tvory."

Poté jsem zůstala celá zarmoucená, protože jsem neviděla svého sladkého Ježíše a On, který se pohyboval v mém nitru, mě sevřel v náručí a řekl mi: "Má dcero, proč se tak trápíš? Nejsm snad já sám moře?"

13. srpna 1921

Smutek do Boží Vůle nepatří. Božská Vůle obsahuje podstatu všech radostí a pramen všeho štěstí.

Cítila jsem se velmi ztrápeně a můj milovaný Ježíš, který se pohyboval v mém nitru, mi řekl: "Má dcero, odvalu, nechci, aby ses trápila, protože pro tu, která žije v mé Vůli, je úsměv nebe, spokojenost blahoslavených a pokoj svatých pohlazením celé její bytosti. Má Vůle obsahuje podstatu všech radostí, pramen všech štěstí, a ta, která žije v mé Vůli, i ve smutku cítí bolest a radost, slzy a úsměv, hořkost a sladkost, které se v ní hnětou dohromady. Spokojenost je neoddělitelná od mé Vůle.

Musíš vědět, že když myslíš v mé Vůli, když mluvíš, když pracuješ, když miluješ atd., odevzdáváš mé Vůli tolik dětí tvojí vůle, za tolik myšlenek, kolik jich vyslovíš, za tolik slov, kolik jich řekneš, za tolik skutků a projevů lásky, kolik jich vydáš. Tyto děti se v mé Vůli množí do nekonečna a obcházejí celé nebe a celou zemi, přinášejí novou radost, novou slávu a spokojenost nebi a novou milost zemi; procházejí všemi srdci, nesou mé vzdechy, mé nářky, prosby své matky, která je chce zachránit a která jim chce dát svůj život.

Tyto děti, které se narodily z mé vůle, aby byly uznány za mé děti, musí se podobat matce, která je porodila, a mít stejné způsoby. Budou-li vypadat smutně, budou vykázány z Nebe a bude jim řečeno: "Smutek nemůže vstoupit do našeho Sídla." V tom případě je třeba, aby byly vykázány z Nebe. Nenajdou si cestu ke stvořením, protože při pohledu na ně, smutné bytosti, zapochybují, že jsou pravými legitimními dětmi mé Vůle. Kromě toho ten, kdo je smutný, nemá milost vplížit se do druhých, podmanit si je a ovládnout je. Ten, kdo je smutný, není schopen hrdinství a obětování se pro dobro všech. Mnohokrát jsou tyto děti **potraceny**, umírají během porodu, aniž by vyšly na světlo Boží Vůle."

20. srpna 1921

Skutky konané v Boží Vůli jsou novým nebem lásky a slávy.

V mém stavu strádání a nevýslovné hořkosti přišel můj milovaný Ježíš, objal mě a řekl mi: "Má dcero, dcero Mé Vůle, tak miluji tu, která žije v Mé Vůli, že se stávám jejím opatrovníkem a chráním ji ve své náruči. Žárlím, aby se neztratil ani jeden skutek, protože v každém skutku je zapojen Můj vlastní Život.

Fiat uvolnilo Stvoření a z Fiat se Stvoření dostává nepřetržitě ochrany. Kdyby se z Mého Fiat vzdálilo, proměnilo by se v nic; a pokud zůstává neporušené, aniž by se změnilo, je to proto, že se od Mého Fiat nepohnulo. Neopakoval jsem však další Fiat, jinak by vzniklo více nových nebes, více nových sluncí a hvězd, jedno odlišné od druhého. Na druhé straně v duši, která žije v mé Vůli, není jen jeden Fiat, ale opakované Fiaty. Proto, jak duše působí v Mé Vůli, opakuji Fiaty a rozšiřují se nová nebesa, nová slunce a hvězdy; a protože duše obsahuje inteligenci, jsou tato nebesa novými nebesy lásky, slávy, světla, obdivu, poznání - tvoří takovou rozmanitost krásy, že Já sám zůstávám uchvácen. Celé nebe, svatí i andělé od ní nemohou odtrhnout svůj pohled, protože tak obdivují rozmanitost nebes, která obsahuje, rozšiřují se další nová, jedno krásnější než druhé. Vidí nebeskou vlast okopírovanou v duši, která žije v Mé Vůli - množství nových věcí, které se množí do nekonečna.

Jak bych mohl tuto duši nechovat na stráži a nežárlit na ni, když jen jeden její čin má větší cenu než samotné stvoření? Ve skutečnosti jsou nebesa, slunce bez inteligence a proto nemají samy o sobě žádnou hodnotu - veškerá hodnota je Moje. Na druhou stranu, protože ta, která žije v Mé Vůli, obsahuje inteligenci, existuje její vůle, která probíhá v Mé a síla mého Fiat ji používá pro tvorbu nových nebes. Proto, jelikož duše působí v Mé Vůli, poskytuje Mi potěšení z utváření nových Stvoření. Její činy jsou projevem Života Mé Vůle, divů mé Vůle - mého opakovaného *Fiat*. Jak bych mohl tuto duši nemilovat?"

25. srpna 1921

Čím více znalostí má člověk o Boží Vůli, tím větší hodnotu získávají jeho činy.

Celá jsem splynula se Svatou Božskou Vůlí a můj Ježíš mi řekl: "Čím více se ponoříš do Mé Vůle, tím více se okruh tvé vůle rozšiřuje v rámci Mé Vůle. Je sice pravda, že úkony konané v Mé Vůli naplňují vše, tak jako světlo Slunce naplňuje zemi; opakováním úkonů v mé Vůli se však obvod samotného Slunce zvětšuje a duše získává větší intenzitu světla a tepla. Když opakuje své úkony v Mé Vůli, zůstává její vůle tolikrát svázána s Mou; a tyto uzly způsobují, že po celé zemi protéká mnoho Božských potůčků, které brání volnému toku Spravedlnosti." A já: "A přece, ó můj Ježíši, zemi naplňují mnohé pohromy, takové, že nahánějí hrůzu.

"Ach, má dcero - přesto se dá říci, že to ještě nic není. A kdyby nebylo těchto potůčků, těchto uzlů lidské vůle vytvořených v Božské Vůli, díval bych se na zemi, jako by Mi už nepatřila, a proto bych všude nechal otevřít propasti, které by ji pohltily. Ach, jak mě země tíží!"

Říkal to však s takovou hořkostí, až z toho kameny plakaly. Pak dodal: "Pokaždé, když k tobě mluvím o své Vůli a ty získáváš nové pochopení a poznání, tvůj čin v Mé Vůli získává větší hodnotu a ty získáváš nesmírné bohatství. Stane se to jako člověku, který vlastní drahokam a ví, že tento drahokam má hodnotu jednoho haléře: zbohatne o jeden haléř. Nyní se stane, že ukáže svůj drahokam zkušenému odborníkovi, který mu řekne, že jeho drahokam má hodnotu pěti tisíc lir. Ten člověk už nevlastní jeden haléř, ale je bohatý o pět tisíc lir. Nyní má po nějaké době možnost ukázat svůj drahokam jinému, ještě zkušenějšímu odborníkovi, který ho ujistí, že jeho drahokam obsahuje hodnotu sto tisíc lir a je připraven ho koupit, pokud ho chce prodat. Nyní je onen muž bohatý o sto tisíc lir. Podle toho, jak zná hodnotu svého drahokamu, se stává bohatším a cítí k němu větší lásku a úctu; opatruje jej žárlivěji, protože ví, že drahokam je celým jeho jměním, zatímco předtím jej držel jako maličkost. Přesto se drahokam nezměnil - jaký byl, takový je i nyní; to on se změnil tím, že pochopil hodnotu, kterou drahokam obsahuje.

Nyní se totéž děje s Mou Vůlí a s ctnostmi. Podle toho, jak duše chápe jejich hodnotu a získává o nich vědomosti, přichází k novým hodnotám a novým bohatstvím ve svých činech. Proto čím více poznáváš Mou Vůli, tím více tvůj čin nabývá hodnoty. Ach, kdybys věděla, jaká moře milostí otevírám mezi tebou a Mnou pokaždé, když k tobě mluvím o účincích své Vůle, umírala bys radostí a hodovala bys, jako bys získala nové panství, které bys mohla ovládat!"

2. září 1921

Kdo vychází z Boží Vůle, jde vstříc všem neštěstím. Každé další poznání připravuje duši na další, větší poznání.

Naříkala jsem na svého sladkého Ježíše kvůli těmto požehnaným spisům, které chtějí vydat. Měla jsem pocit, že chci odstoupit od Jeho Vůle a můj sladký Ježíš mi řekl: "Má dcero, co? Ty bys chtěla odstoupit od Mé Vůle? Příliš pozdě. Poté, co ses sama spoutala v Mé Vůli, tě Má Vůle připoutala dvojitými řetězy k sobě, aby tě udržela v bezpečí. Žila jsi v Mé Vůli jako královna, zvykla sis žít s nejchutnějšími a nejsytlejšími pokrmy, nikým neomezovaná, ale vládnoucí všem, i sobě. Zvykla sis žít se vším pohodlím, ponořená do nesmírného bohatství. Vyjdeš-li z Mé Vůle, ihned si všimneš, že jakmile z ní vyjdeš, pocítíš bídu, chlad, ztracené panství; zmizí z tebe všechny statky a z královny se staneš nejubožejší služebnicí. A tak se ty sama, když pocítíš velký kontrast, který existuje mezi životem v Mé Vůli a vycházením z ní, ještě více ponoříš do hlubin Mé Vůle. Proto ti říkám: "Příliš pozdě". A pak by sis ode Mne odnesla velkou spokojenost.

Musíš vědět, že jsem s tebou jednal jako Král, který začíná milovat přítele, jenž je mu svým postavením velmi nepodobný, ale jeho láska je tak velká, že se rozhodl učinit ho sobě podobným. Nuže, tento Král nemůže udělat všechno najednou a připodobnit svého přítele Sobě; spíše to dělá postupně. Nejprve pro něj připraví královský palác, podobný Svému vlastnímu; pak mu pošle ozdoby, aby tento královský palác vyzdobil. Vytvoří pro něj malou armádu; pak mu dá polovinu svého království, aby mohl říci: 'Co vlastníš ty, vlastním já. Já jsem Král - ty jsi Král. Pokaždé však, když mu Král dával své dary, hleděl na jeho věrnost; a dávání daru pro něj bylo příležitostí k nové spokojenosti, větší slávě a cti pro něj samotného a k nové hostině. Kdyby Král chtěl svému příteli dát najednou to, co mu dával postupně, uvedl by svého přítele do rozpaků, protože nebyl vycvičen k tomu, aby dokázal vládnout. Ale postupně, díky své věrnosti, byl poučen, takže je pro něj vše snadné.

Tak jsem to udělal i s tebou. Vyvolil jsem si tě zvláštním způsobem, abys žila na vrcholu Mé Vůle a tak jsem tě postupně poučoval a dával ti ji poznat. A jak jsem ti ji stále dával poznat, rozšiřoval jsem tvoji schopnost a připravoval ji na další větší poznání; a pokaždé, když ti zjevím jednu hodnotu, jeden účinek Své Vůle, pocít'uji větší spokojenost a spolu s nebesy jsem šťastný. Nyní, když tyto Mé pravdy vycházejí, zdvojnásobuješ Mou spokojenost a Mé radosti. Proto mi to dovol - a ještě více se ponoř do mé Vůle."

6. září 1921

S poznáváním pravd se vytváří nové spojení s Ježíšem. Ježíš chce dát poznat, co Jeho Vůle učinila v Jeho lidství, aby se nové generace staly dědici Jeho Vůle, účinků a hodnot, které obsahuje.

Celá jsem splynula se Svatou Vůli svého sladkého Ježíše a řekla jsem Mu: "Má Lásko, vstupuji do Tvé Vůle a nacházím zde všechny myšlenky Tvé mysli i všech tvorů. Obklopuji Tvé myšlenky svými myšlenkami a myšlenkami všech svých bratrů a pak je spojuji dohromady a činím je jedním, abych Ti vzdávala hold, klanění, slávu, lásku a zadostiučinění Tvé vlastní Inteligence." A tak jsem se rozhodla, že se budu snažit, aby se Tvé Myšlenky staly součástí mého života.

Zatímco jsem to říkala, můj Ježíš se pohnul v mém nitru, vstal a řekl mi: "Nerozlučná dcero mé Vůle, jak jsem šťastný, když slyším opakovat, co mé Lidství udělalo v mé Vůli. A líbám tvé myšlenky v Mých, tvá slova v Mých, tlukot tvého srdce v mém." A tak se stalo. A když to říkal, zahrnul mě celou polibky. Tehdy jsem Mu řekla: "Můj Živote, proč se tolik těšíš a raduješ pokaždé, když projevíš další účinek své Vůle?"

A Ježíš: "Musíš vědět, že pokaždé, když ti zjevím další pravdu o své Vůli, je to další pouto, které vytvářím mezi tebou a Mnou a s celou lidskou rodinou. Je to větší spojení; je to pevnější vazba; je to sdílení mého dědictví; a když je projevují, tvořím darovací listinu, a když vidím své děti bohatší a podílející se na dědictví, pocít'uji novou spokojenost a radost.

Stává se mi to jako otcí, který má mnoho půdy, ale jeho děti o této půdě nevědí - nevědí, že jsou dětmi tak bohatého otce. Když děti dosáhnou plnoletosti, otec jim den co den vypráví, že vlastní takový a takový statek. Když to děti uslyší, udělají si hostinu a přilnou k otcí ještě větším poutem lásky. Když otec vidí radost svých dětí přidá další, ještě větší překvapení. Řekne jim: "Tato provincie je moje... A pak: "Toto království je moje... Děti jsou nejen okouzleny ale i šťastné, že jsou dětmi tohoto otce. A otec nejenže dává dětem poznat svůj majetek, ale ustanovuje je dědici svých statků.

Totéž se děje i mně. Až doposud jsem dával najevo, co mé Lidství udělalo - jeho ctnosti, jeho bolesti - aby se lidská rodina stala dědicem statků mého Lidství. Nyní chci pokročit a chci jí dát poznat, co má Vůle učinila v Mém Lidství, aby se nové generace staly dědici mé Vůle, účinků a hodnot, které obsahuje. Proto mi pozorně naslouchej a neztrácej nic z účinků a hodnoty této Mé Vůle, abys byla věrnou nositelkou těchto dober, prvním článkem spojení s Mou Vůlí a komunikace s ostatními tvory."

14. září 1921

Pokaždé, když duše koná své skutky v Boží Vůli, roste stále více ve svatosti.

Když jsem pokračovala ve svém obvyklém stavu, můj vždy milý Ježíš mi při příchodu řekl: "Má dcero, pokaždé, když duše koná své skutky v Mé Vůli, roste přede Mnou stále více v moudrosti, dobrotě, síle a kráse. Ve skutečnosti, když stále opakuje své úkony v mé Vůli, přijímá více soust moudrosti, dobroty atd. a duše roste s pokrmem, kterým se živí. Proto se ve svatém evangeliu píše, že jsem rostl v moudrosti před Bohem i před lidmi. Jako Bůh jsem nemohl ani růst, ani ubývat. Můj růst spočíval jen v mém Lidství, které rostlo věkem, přicházelo, aby rozmnožilo mé skutky v Nejvyšší Vůli; a každý další skutek, který jsem vykonal, byl dalším růstem v Moudrosti nebeského Otce. Tento můj růst byl tak opravdový, že si ho všimli i tvorové. Každý můj čin probíhal v nesmírném moři Božské Vůle; a jak jsem působil, živil jsem se tímto Nebeským Pokrmem. Vyprávět ti o mořích Moudrosti, Dobra, Krásy a Síly, které mé Lidství pohlcovalo při každém dalším činu, který vykonal, by bylo příliš dlouhé.

Totéž se děje s duší. Má dcero, Svatost v Boží Vůli roste v každém okamžiku - není nic, co by růstu uniklo a co by duše nemohla nechat plynout v nekonečném moři Mé Vůle. Ty nejnepatrnější věci - spánek, jídlo, práce atd. - mohou vstoupit do mé Vůle a zaujmout své čestné místo jako zprostředkovatelé mé Vůle. Pokud si to jen duše přeje, všechny věci, od těch největších až po ty nejmenší, mohou být příležitostí vstoupit do mé Vůle - což se u ctností nestává. Ve skutečnosti, chce-li člověk ctnosti uplatnit, mnohokrát mu k tomu chybí příležitost. Chce-li duše vykonávat poslušnost, potřebuje někoho, kdo jí poroučí, a může se stát, že po celé dny a týdny není nikdo, kdo by jí dal nový příkaz k poslušnosti; proto, jakkoli dobrou vůli k poslušnosti by mohla mít, chudák poslušnost zůstane nečinná. Stejně je tomu s trpělivostí, pokorou a všemi ostatními ctnostmi; protože jsou to ctnosti tohoto nízkého světa, je k jejich uplatňování zapotřebí jiných tvorů. Naproti tomu má Vůle je ctnost nebeská a já sám stačím k tomu, abych duši udržoval v neustálém cvičení v každém okamžiku. Je pro Mne snadné udržovat ji ve dne v noci vzhůru, abych ji udržoval cvičenou v mé Vůli."

16. září 1921

Ježíš zesměšňovaný Herodem. Jak tyto bolesti obnovují stvoření. Ježíš svými činy formoval naše činy ve své Vůli.

Prožívala jsem hodinu utrpení, kdy byl můj sladký Ježíš v Herodově paláci, oblečený jako blázen a vysmíváný. A můj vždy milý Ježíš, dávající se vidět, mi řekl: "Má dcero, nejenže jsem byl tehdy oblečen jako blázen, vysmíván a zesměšňován, ale tvorové mi tyto bolesti způsobují i nadále, ba co víc, jsem vystaven neustálým posměškům, a to od všech možných lidí. Pokud člověk chodí ke zpovědi a nedodržuje svá předsevzetí, že Mě nebude urážet - je to výsměch, který si ze Mě dělá. Jestliže kněz zpovídá, káže, uděluje svátosti a jeho život neodpovídá slovům, která říká, a důstojnosti svátostí, které uděluje - vysmívá se Mi tolikrát, kolik slov říká, a kolik svátostí uděluje. Zatímco Já jim dávám nový život ve svátostech, oni Mi dávají pohrdání a posměšky; a tím, že je znesvěcují, Mi připravují šat, který Mě obléká jako blázna. Jestliže představení přikazují svým poddaným obět, ctnost, modlitbu a nezištnost, zatímco sami vedou život plný pohodlí, neřestí a zájmů - tolik posměšků si ze Mne dělají. Chtějí-li civilní a církevní představitelé dodržování zákonů, a sami jsou prvními přestupníky - to jsou výsměchy, které si ze Mne dělají.

Ó, kolik posměšků si ze Mne dělají! Je jich tolik, že mě unavují, zvláště když pod dobro přikládají jed zla. Ach, jak se Mi vysmívají, jako bych byl jejich zábavou a kratochvílí! Ale dříve či později si z nich spravedlnost udělá legraci tím, že je přísně potrestá. Ty - modli se a napravuj tyto posměšky, které Mě tolik zarmucují a jsou příčinou toho, že se nedávám poznat takový, jaký jsem."

Když jsem se pak vrátila a celá jsem se spojila s Boží Vůlí, řekl mi: "Nejdražší dcero Mé Vůle, netrpělivě očekávám tvé splnutí v Mé Vůli. Musíš vědět, že když jsem myslel ve své Vůli, stále jsem formoval tvé myšlenky ve své Vůli a připravoval pro ně místo; když jsem pracoval, formoval jsem tvé dílo ve své Vůli; a tak i se vším ostatním. Nuže, cokoli jsem dělal, nedělal jsem pro sebe, protože jsem to nepotřeboval - ale pro vás. Proto vás očekávám ve Svě Vůli, abyste mohli přijít a zaujmout místa, která pro vás připravilo Mé Lidství. A nad výlisky Mé Vůle - přijďte a udělejte ty své. Teprve pak jsem spokojen a dostává se mi úplné slávy, když vidím, že děláte to, co jsem udělal já."

21. září 1921

Ježíš chce dát své statky svým dětem. Ježíš před Kaifášem. Působení Boží Vůle je denní světlo.

Když jsem byla ve svém obvyklém stavu, můj vždy milý Ježíš mi při příchodu řekl: "Má dcero, do jakých bolestných podmínek mě staví stvoření! Jsem jako nejbohatší otec, který nesmírně miluje své děti. Ale děti, nesmírně nevděčné, zatímco otec je chce obléci, odmítají jeho šaty a chtějí zůstat nahé. Otec jim dává jíst, ale ony chtějí hladovět; a pokud vůbec jedí, živí se špinavými a odpornými pokrmy. Otec jim nabízí bohatství, chce je mít kolem sebe, dává jim své vlastní sídlo, ale děti nechtějí nic přijmout, spokojují se s tím, že se toulají, jsou bez domova a chudé. Chudák otec, kolik smutku - kolik slz neprolije? Byl by méně nešťastný, kdyby neměl co dát; ale vlastnit statky a nemoci je užívat a přitom vidět umírat své děti, to je smutek, který předčí každý žal.

Takže jsem. Chci dávat a není nikdo, kdo by bral; proto jsou tvorové příčinou mého prolévání hořkých slz a neustálého smutku. Víte však, kdo osuší mé slzy a promění můj smutek v radost? Ten, kdo chce být stále spolu se Mnou; ten, kdo přijímá Mé bohatství s láskou a synovskou důvěrou; kdo jí u Mého vlastního stolu a obléká se do Mých vlastních šatů. Těm dávám bez míry. Jsou mými důvěrníky a nechávám je spočinout na mém klíně."

Poté jsem se ocitla mimo sebe a viděla jsem, jak mezi různými stranami vznikají nové revoluce. A protože ty budou příčinou větších bojů, řekl mi můj sladký Ježíš: "Kdyby se strany nevytvořily, nemohly by vzniknout skutečné revoluce, zejména proti Církvi; kdyby totiž tato strana neexistovala, chyběl by prvek, proti kterému by se dalo bojovat. Ale kolik lidí z této strany - o níž se zřejmě říká, že je 'katolická' - jsou opravdoví vlci přikrytí pláštěm beránek a způsobí mé Církvi mnoho bolestí. Mnozí se domnívají, že s touto stranou bude Náboženství hájeno, ale bude tomu právě naopak a nepřátelé toho využijí, aby proti Němu ještě více štváli."

Potom jsem se vrátila do sebe a byla to hodina, kdy můj milovaný Ježíš vyšel z vězení a byl znovu předveden před Kaifáše. Snažila jsem se Ho v tomto tajemství doprovázet a Ježíš mi řekl: "Má dcero, když jsem byl předveden před Kaifáše, bylo to za plného světla a má láska k tvorům byla tak velká, že jsem v tento poslední den vyšel před Kaifáše, celý znetvořený a zraněný, abych přijal rozsudek smrti. Ale kolik úzkosti mě tento rozsudek stál, tolik jsem jich proměnil ve věčné Světlo. Tímto světlem jsem obklopil celé lidstvo, aby se rozptýlily temnoty a každý mohl nalézt potřebné světlo pro svou spásu. Stejně tak i rozsudek smrti jsem proměnil ve Světlo a dal lidem k dispozici, aby v něm našli svůj život jako věrný obraz Boha. Proto každá bolest, kterou jsem vytrpěl, a každé dobro, které jsem vykonal, bylo jedním dalším dnem, který jsem daroval stvoření. A nejen já, ale i dobro, které stvoření konají, je vždy denním světlem, které tvoří, stejně jako zlo je nocí. Stává se to, jako když má člověk světlo a deset nebo dvacet lidí je mu nablízku. I když světlo nepatří všem, ale jen jednomu, ostatní se z něj těší. Mohou pracovat, číst; a zatímco se těší z užívání tohoto světla, nezpůsobují člověku, který ho vlastní, žádnou škodu. Stejně je to s konáním dobra. Je to denní světlo nejen pro jednu duši, ale kdo ví, pro kolik dalších může tvořit denní světlo. Dobro je vždy sdělné a má Lá

ska nejenže mě posunula, ale dala také tvorům, kteří mě milují, milost tvořit tolik dní pro své bratry, kolik dobrých skutků vykonají."

28. září 1921

Ježíš je Světlo a vše, co od Něho pochází, je Světlo, které se rozptyluje uprostřed všech tvorů a stává se životem každého z nich. Rozdíl mezi svatostí Boží Vůle a ctností: život v moři nebo na zemi.

Když jsem pokračovala ve svém obvyklém stavu, můj vždy milý Ježíš se mi ukázal v mé blízkosti, se svým Srdcem celým v plamenech, a při každém úderu Jeho Srdce vyšlehlo světlo. Tato světla mě zcela obklopila a rozptýlila se po celém stvoření. Zůstala jsem překvapená a Ježíš mi řekl: "Má dcero, Já jsem věčné Světlo a vše,

co ze Mne vychází, je Světlo. Proto nejen tlukot mého srdce uvolňuje Světlo, ale každá moje myšlenka, dech, slova, kroky a každá kapka mé Krve jsou Mnou uvolněným Světlem, které se rozptýluje uprostřed všech tvorů, stává se životem každého z nich a chce návrat jejich malých světél. Ve skutečnosti jsou i ony světlem, protože i ony byly uvolněny z mého vlastního Světla; hřích však mění dílo stvoření v temnotu.

Moje dcero, miluji to stvoření tak moc, že jsem ho počal ve svém dechu a porodil ho na kolenou, aby mi spočinulo na klíně a bylo v bezpečí. Ale to stvoření ode Mne utíká; a necítím ho ve svém dechu ani ho nenacházím na svém klíně, můj dech ho neustále volá, má kolena jsou unavena čekáním na něho a já ho stále všude hledám, abych ho měl zpět u sebe. Ach, do jakých stísněných podmínek bolesti a lásky mě staví tvorové!"

Když jsem pak slyšela někoho mluvit o pokoře a jsem přesvědčená, že tato ctnost ve mně neexistuje a nikdy na ni nemyslím, když přišel můj sladký Ježíš, řekla jsem mu o svých obavách a On mi řekl: "Má dcero, neboj se. Vychoval jsem tě v moři; a ten, kdo žije v moři, toho o zemi mnoho neví. Kdyby se někdo chtěl zeptat ryb, jaká je země, jaké jsou její plody, rostliny a květiny; kdyby měly rozum, odpověděly by: 'Narodily jsme se v moři - žijeme v moři. Voda nás živí; a zatímco jiní by se v ní utopili, my se v ní hýbeme a přijímáme z ní život. Zatímco jiným bytostem by voda zmrazovala krev v žilách, nám dává teplo. Moře je pro nás vším; slouží nám jako pokoj, jako postel - procházíme se v něm; jsme jediné šťastné bytosti, které se nemusí unavovat, aby si našly potravu. Cokoli chceme, je nám k dispozici. Proto vám můžeme vyprávět o moři, ale ne o zemi. Voda je vše, co potřebujeme - v ní najdeme vše. Kdybychom se však místo toho zeptali na totéž ptáků, ti by odpověděli: 'Známe rostliny, výšky stromů, květy a plody...'. Vyprávěli by, jak se namáhají, aby našli semínko, které je živí, nebo úkryt, kde se mohou schovat před chladem či deštěm.

Přirovnání moře je pro toho, kdo žije v Mé Vůli; přirovnání země je pro toho, kdo kráčí po cestě ctností. Protože když tedy žiješ v moři mé Vůle, není divu, že ti ve všem stačí jen má Vůle. Slouží-li voda rybám a koná-li pro ně různé úkony - potravu, teplo, lože, pokoj a všechno ostatní - mnohem více to může dělat má Vůle, a to obdivuhodnějším způsobem. Ba co víc, v mé Vůli jsou ctnosti na nejhřdinštějším a nejbožštějším stupni. Moje Vůle všechno pohlcuje a všechno v sobě rozplývá; a duše zůstává pohlcena v mé Vůli - živí se Jí, v ní kráčí, zná jen mou Vůli a moje Vůle jí ve všem stačí. Dá se říci, že mezi všemi je jediná šťastná, která nepotřebuje žebrať o chléb - ne; ale voda mé Vůle ji zaplavuje nahoře i dole, napravo i nalevo. Chce-li jíst, jí; chce-li sílu, najde ji; chce-li spát, najde nejměkčí lůžko k odpočinku. Vše je připraveno k dispozici jí."

6. října 1921

Hrůza člověka ve stavu hříchu, krása člověka ve stavu milosti.

Modlila jsem se a klaněla se ranám svého Ukřižovaného Ježíše a říkala jsem si: "Jak ošklivý je hřích, když mé Nejvyšší Dobro přivádí do tak trýznivého stavu! A můj vždy milý Ježíš, opíraje si svou Nejsvětější hlavu o mé rameno, mi s povzdechem řekl: "Má dcero, hřích je nejen ošklivý, ale i strašný. Je to černý bod člověka! Když člověk hřeší, prochází brutální proměnou: veškerá krása, kterou jsem mu dal, je překryta takovou ošklivostí, že je na pohled strašná - a není to jen mysl, která hřeší, ale celý člověk běží s ní. Hříchem je tedy jeho myšlení, tlukot jeho srdce, jeho dech, jeho pohyb, jeho krok. Jeho vůle strhla člověka do jednoho jediného bodu a z celé jeho bytosti vyzařuje hustá tma, která ho oslepuje, a jedovatý vzduch, který ho otravuje. Všechno kolem něj je černé - všechno je smrtící. A kdo se k němu přiblíží, vystavuje se nebezpečí. Hrozná a děsivá - takový je člověk ve stavu hříchu."

Zůstala jsem vyděšená a Ježíš pokračoval: "Je-li člověk hrozný ve stavu viny, je krásný ve stavu milosti a konání dobra. Dobro, ať je sebemenší, je světlým bodem člověka. Když koná dobro, prochází nebeskou, andělskou a božskou proměnou. Dobrá vůle táhne celou jeho bytost do jednoho jediného bodu, proto je dobro jeho myšlenkou, slovem, tlukotem srdce, pohybem, krokem - vše je světlé, uvnitř i vně člověka. Jeho vzduch je blahodárný a vitální; a kdo se k němu přiblíží, ocitá se v bezpečí. Jak krásná, milostivá, přitažlivá, milá, nápadná je duše v milosti, v konání dobra; tak moc, že já sám zůstávám okouzlen! Každé dobro, které koná, je dalším odstínem krásy, který získává; je to větší podobnost s jejím Stvořitelem, díky níž se odlišuje jako Jeho dítě; je to Božská síla, kterou uvádí do oběhu. Všechna dobra, která koná, jsou mluvčími mezi nebem a zemí; jsou to kurýři, elektrické dráty, které udržují spojení s Bohem."

9. října 1921

Při poslední večeři dal Ježíš Luise čestné místo mezi sebou a Janem. Dal se jako pokrm všem, aby od všech

přijímal pokrm. Vůle člověka je ta, která ho činí podobnějším svému Stvořiteli. Lidská vůle je zásobárnou všech lidských děl.

Premýšlela jsem o tom, jak Ježíš večeřel se svými učedníky při poslední večeři, a můj milovaný Ježíš mi v duchu řekl: "Má dcero, když jsem večeřel se svými učedníky, byl jsem obklopen nejen jimi, ale celou lidskou rodinou. Měl jsem blízko sebe všechny tvory, jednoho po druhém; všechny jsem je znal a oslovoval jsem je jménem. Zavolal jsem také tebe a dal jsem ti čestné místo mezi Mnou a Janem, ustanovil jsem tě malým tajemníkem Mé Vůle. A jako jsem rozdělil beránka, když jsem ho obětoval svým apoštolům, dal jsem ho všem a každému z nich. Ten beránek, odkrvený, upečený, rozřezaný na kusy, vypovídal o Mně; byl symbolem Mého Života a toho, jak jsem se měl z Lásky ke všem obětovat. A chtěl jsem ho dát všem jako chutný pokrm, který představoval mou Vášnivou Lásku protože všechno, co jsem dělal, říkal a trpěl, bylo Mou Láskou proměněno v pokrm pro člověka. Ale víte, proč jsem všechny zavolal a všem dal beránka? Protože i já jsem od nich chtěl pokrm. Chtěl jsem, aby vše, co udělají, bylo pokrmem pro Mne. Chtěl jsem pokrm z jejich lásky, z jejich skutků, z jejich slov - ze všeho".

A já: "Má lásko, jak je možné, že se ti naše skutky stávají potravou? A Ježíš: "Nejen chlebem může člověk žít, ale vším, čemu moje Vůle dává sílu žít. Jestliže chléb živí člověka, je to proto, že to tak chce. Nuže, k čemukoli stvoření svou vůlí používá, aby z ní učinilo dílo - to je podoba, kterou na sebe bere. Chce-li svým dílem tvořit pokrm pro Mne, tvoří pokrm pro Mne; chce-li Lásku, dává Mi Lásku; chce-li zadostiučinění, tvoří zadostiučinění. A chce-li Mě svou vůlí urazit, vytvoří ze svého díla nůž, kterým Mě zraní, a možná i zabije."

Pak dodal: "Vůle člověka je ta, která ho činí podobnějším svému Stvořiteli. Do lidské vůle jsem vložil část Své Nesmírnosti a Své Moci a dal jsem jí čestné místo, ustanovil jsem ji královnou celého člověka a schránkou všech jeho děl. Stejně jako mají lidé truhly, v nichž uchovávají své věci, aby je udržovali v bezpečí, má duše svou vůlí, v níž uchovává a zabezpečuje vše, co si myslí, říká a dělá. Ani jediná myšlenka se neztratí. Co nemůže udělat očima, ústy, svými skutky, může udělat svou vůlí - v jediném okamžiku může chtít tisíc dober a tisíc zel. Vůle způsobí, že její myšlenka vzlétne k nebi, do nejbudálnějších míst a hluboko do propastí. Může jí být znemožněno pracovat, vidět, mluvit, ale to všechno může svou vůlí dělat. Cokoli dělá a chce, tvoří akt, který zůstává uložen v její vůli. Ó, jak se může vůle rozšířit! Kolik dobra a kolik zla může obsahovat? Proto chci kromě všeho jiného i vůli člověka: protože mám-li ji, mám všechno - pevnost je dobytá."

13. října 1921

Všechna Ježíšova slova jsou prameny, které vedou a tryskají k věčnému životu.

Cítíla jsem se ve stresu protože jsem si myslela, že jsem nucena říkat a psát i ty nejmenší věci, které mi dobrý Ježíš říká. Pak mi při svém příchodu řekl: "Má dcero, pokaždé, když k tobě mluvím, mám v úmyslu otevřít ve tvém srdci malý pramen, protože všechna má slova jsou prameny, které vedou a tryskají k věčnému životu. Aby se však tyto prameny ve tvém srdci vytvořily, musíš do nich vložit také něco svého - to znamená, že je musíš důkladně porozumět, abys je mohla do svého srdce přijmout a pramen otevřít. Tím, že o nich stále znovu a znovu přemýšlíš, tím jim více a více rozumíš. Tím, že je řekneš, svým nadřízeným a oni budou souhlasit, budeš mít potvrzeno, že to jsou Má slova a bez pochybností je můžeš použít. A když vznikne potřeba, začneš velkými doušky používat vodu z pramene Mé pravdy.

Tím, že Má slova v poslušnosti píšeš, otevíráš kanály, které mohou sloužit všem, kdo by chtěli uhasit svou žízeň, aby nezemřeli. Ale pokud by jsi Má slova nechtěla říkat, přemýšlet o nich, zpracovávat je v sobě, nemohla bys je ve svém srdci přijímat. Tím bys riskovala, že se pramen nevytvoří a voda nevytryskne. A až bude tato voda potřeba, ty budeš první, kdo bude trpět žízní. A když tato slova nenapišeš, neotevřeš kanál a všechny ostatní lidi připravíš o mnoho dober."

Ted, když jsem psala, jsem si pomyslela: "Už je to nějaký čas, co ke mně můj sladký Ježíš nemluví o své Nejsvětější vůli, ale o jiných ctnostech. Cítím se více nakloněna psát o Jeho Nejsvětější Vůli, cítím k ní větší chuť, jako by byla něčím výlučně mým a Jeho Vůle mi ve všem stačila." A tak jsem se rozhodla, že se budu snažit psát o Jeho Nejsvětější Vůli. A můj vždy vlídný Ježíš mi při příchodu řekl: "Má dcero, neměla by ses divit, kdybys měla větší radost a cítila větší sklon psát o Mé Vůli. Ve skutečnosti je naslouchání, mluvení a psaní o Mé Vůli to nejvznešenější, co může v nebi i na zemi existovat. Je to to, co Mě nejvíce oslavuje a bere všechna dobra

dohromady a celou Svatost najednou. Na druhé straně ostatní pravdy cnosti, každá z nich v sobě uzavírá své vlastní odlišné dobro; pijí se po doušcích, stoupají krok za krokem a přizpůsobují se lidské cestě. S mou Vůli je to naopak duše, která se přizpůsobuje Božské cestě, nepije po doušcích - nýbrž po mořích; nestoupá po schodech - nýbrž v letadlech, která v mžiku oka zdolávají cestu směrem k nebi. Ach, má Vůle, má Vůle! Už jen tím, že ji od tebe slyším, mi přináší tolik radosti a sladkosti; a když se cítím obklopen svou Vůli obsaženou ve stvoření jakoby jinou Mou Nesmírností, pociťuji takovou chuť, že mi to dává zapomenout na zlo ostatních tvorů.

Musíš vědět, že jsem ti zjevil velké věci o své Vůli, které jsi ještě dobře neporozuměla a nepřijala, a to takovým způsobem, aby se ti dostaly do celé tvé bytosti a vytvořily krevní oběh ve tvé duši. Jakmile celé téma látky zformuluješ, vrátím se znovu a zjevím Ti další, vznešenější věci o své Vůli. A zatímco budu čekat, až je dobře porozumíš, budu tě zaměstnávat dalšími pravdami, které mi patří, takže pokud tvorové nechtějí využít moře, slunce mé Vůle, aby ke mně přišli, mohou využít malé prameny a kanály, aby ke mně přišli a vzali si pro své dobro věci, které mi patří."

16. října 1921

Když byl Ježíš počat, způsobil, že se v něm znovu narodilo všechno stvoření.

Když jsem byla v obvyklém stavu, můj vždy milý Ježíš se mi ukázal a ukázal všechny tvory vycházející z jeho nejsvětějšího lidství; a se vši něhou mi řekl: "Má dcero, podívej se na velký zázrak Vtělení. Když jsem byl počat a mé Lidství bylo utvořeno, způsobil jsem, že se ve mně znovuzrodili všichni tvorové. A tak jsem ve svém Lidství, když se ve Mně znovuzrodily, cítil každý jejich odlišný čin. Ve své mysli jsem obsahoval každou myšlenku tvora, dobrou i zlou. Ty dobré jsem utvrdil v dobrou, obklopil jsem je svou milostí, vložil jsem do nich své světlo, aby se znovuzrozy ze Svatosti mé mysli, staly důstojnými částmi mé Inteligence. U těch zlých, jsem je pak napravil, učinil jsem pokání, rozmnožil jsem své myšlenky do nekonečna, abych Otci odevzdal slávu každé myšlenky tvorů. Ve svých pohledech, ve svých slovech, ve svých rukou, ve svých nohou, a dokonce i ve svém Srdci jsem obsahoval pohledy, slova, skutky, kroky a srdce každého z nich; a protože jsem se ve Mně znovuzrodil, vše zůstalo potvrzeno ve Svatosti mého Lidství. Vše bylo napraveno; a za každý přestupek jsem trpěl zvláštní bolestí. Když jsem pak všechny přiměl, aby se ve Mně znovuzrodily, nesl jsem je v sobě po celou dobu svého Života.

A víš, kdy jsem je doručil? Vydal jsem je na kříži, na lůžku svých hořkých bolestí, v krutých křečích, v posledním dechu svého života. Když jsem zemřel, zrodily se znovu k novému životu, všechny zpečetěné a poznamenané celým dílem mého Lidství. Nespokojil jsem se s tím, že jsem jim dal nové zrození, každému z nich jsem dal vše, co jsem udělal, aby byli chráněni a v bezpečí. Vidíš, jakou Svatost člověk obsahuje? Svatost Mého Lidství, které by nikdy nemohlo vyvést na světlo nehodné děti, nepodobné Mně. Proto člověka tolik miluji: je zrozením ze Mne. Člověk je však vždy nevděčný a dojde až k tomu, že nepozná Otce, který ho s takovou láskou a bolestí vysvobodil."

Poté se ukázal celý v plamenech. Ježíš byl v těch plamenech spálen a pohlčen a už ho nebylo vidět - neviděla jsem nic než oheň. Pak jsem však viděla, jak se znovu rodí, aby zůstal opět stráven v ohni... Pak dodal: "Má dcero, hořím - Láska Mě stravuje. Láska, plameny, které Mě spalují, jsou takové, že umírám z Lásky pro každé stvoření. Neumírám jen z bolestí - ale Mé umírání z Lásky je nepřetržitě. Přesto není nikdo, kdo by Mi dal svou lásku k občerstvení."

18. října 1921

Narušení duše je noc, která brání Ježíšovu slunci vyjít. Rozrušení není nic jiného než nedostatek odevzdanosti v Bohu.

Strávila jsem den roztěkaný kvůli několika věcem, které jsem slyšela - a které zde není nutné uvádět - a také trochu rozrušená; a ať jsem se snažila sebevíc, nemohla jsem se osvobodit. A tak jsem po celý den neviděla svého sladkého Ježíše, Život mé duše, jako by byl přerušen závojem, který se postavil mezi mě a Něho a bránil mi, abych Ho mohla vidět. Pak, pozdě v noci, se moje unavená mysl uklidnila a můj milovaný Ježíš, jako by čekal, dal se mi vidět a se zármutkem mi řekl: "Má dcero, dnes jsi svým neklidem zabránila Slunci Mé Osoby, aby v tobě vyšlo. Znepokojení je mrak mezi Mnou a tebou, který brání paprskům, aby k tobě sestoupily. A když paprsky nesestupují, jak můžeš vidět Slunce? Kdybyste věděli, co to znamená nenechat Mé Slunce vycházet a jak

velká škoda to pro vás i pro celý svět je, dávali byste si dobrý pozor, abyste se nikdy neznepekovovali. Ve skutečnosti je pro znepekované duše vždy noc a v noci Slunce nevychází. Naproti tomu pro klidné duše je vždy den a v kteroukoli hodinu chce mé Slunce vyjít, duše je vždy připravena přijmout dobro z mého příchodu.

Pak neklid není nic jiného než nedostatek oddanosti Mně a Já chci, abys byla tak oddaná v Mé náruči, že nesmíš mít ani myšlenku na sebe - Já se o všechno postarám. Neboj se, tvůj Ježíš se neobejde bez toho, aby se o tebe postaral a ochránil tě před vším. Stála jsi Mě mnoho - mnoho jsem do tebe vložil. Jen Já mám nad tebou právo. Proto, jsou-li práva Má, bude i péče o tebe zcela Má. Buď tedy klidná a neboj se."

21. října 1921

Vše, co Ježíš vykonal a vytrpěl, je nepřetržitým aktem darování se člověku. Všechny léky potřebné pro celé lidstvo jsou v Jeho životě a utrpení.

Premýšlela jsem o utrpení svého sladkého Ježíše, a když přišel, řekl mi: "Má dcero, pokaždé, když duše myslí na mé utrpení, vzpomíná na to, co jsem vytrpěl, nebo se mnou soucítí, obnovuje v sobě aplikaci mých bolestí. Má Krev stoupá, aby ji zaplavila, a mé rány se kladou na cestu, aby ji uzdravily, je-li zraněná, nebo aby ji ozdobily, je-li zdravá - stejně jako mé zásluhy, aby ji obohatily. Tato výměna, kterou duše dělá, je úžasná; je to, jako by kladla na pult vše, co jsem udělal a vytrpěl, a vydělávala dvakrát tolik. Ve skutečnosti všechno, co jsem vykonal a vytrpěl, je v nepřetržitém aktu dávání sebe sama člověku, stejně jako Slunce v nepřetržitém aktu dává světlo a teplo zemi. Moje práce nepodléhá vyčerpání; pokud duše jen chce, a to tolikrát, kolikrát chce, dostává plody mého Života. A tak, vzpomene-li si na mé Umučení dvacetkrát, stokrát, tisíckrát, tolikrát se ještě bude těšit z jeho účinků. Ale jak málo je těch, kdo z nich činí poklad! Se všemi dobry mého Umučení se setkávají duše slabé, slepé, hluché, němé, zmrzačené – téměř bez života, až vzbuzující odpor. Lidé zdraví a plní síly na mé Umučení zapomínají, protože ho nepotřebují a nechápou ho.

Mé bolesti, mé rány, má Krev jsou síla, která odstraňuje slabosti, světlo, které dává zrak slepým, jazyk, který rozvazuje jazyky a otevírá sluch, cesta, která narovná zmrzačené, život, který křísí mrtvé... Všechny léky potřebné pro celé lidstvo jsou v mém Životě a Umučení. Stvoření však léky pohrdá a o léky se nestará, a tak lze přes všechno mé Vykoupení vidět, jak stav člověka hyne, jako by byl postižen nevyčísitelnými souchotinami. Nejvíce Mne však zarmocuje, když vidím věřící lidi, kteří se unavují, aby si osvojili nauky, spekulace, příběhy; ale o mém Umučení - nic. A tak je mnohokrát mé Umučení vykázano z kostelů, z úst kněží, proto je jejich řeč bez Světla a národy zůstávají hladovější než dříve."

Poté jsem se ocitla před Sluncem a všechny jeho paprsky mě zalily a pronikly do mého nitra. Cítila jsem se proniknuta takovým způsobem, že jsem měla pocit, že jsem kořistí Slunce. Jeho vibrující světlo mi bránilo dívat se na něj; a pokaždé, když jsem se podívala, pocítila jsem větší radost a štěstí. Pak z nitra toho Slunce vyšel můj sladký Ježíš a řekl mi: "Milovaná dcero mé Vůle, má Vůle tě zaplavuje jako Slunce. Nejsi ničím jiným než kořistí, zábavou, spokojeností mé Vůle, a když se do ní ponoříš, má Vůle na tebe jako sluneční paprsky vylévá vůně mé Svatosti, mé Moci, Moudrosti, Dobroty atd. A protože má Vůle je věčná, čím více se v ní snažíte být a činíte ji více než svůj vlastní život, tím více do sebe vstřebáváte mou neměnnost a nepomíjivost. Věčnost se jako kolo točí kolem tebe, takže se můžeš účastnit všeho a nic ti nesmí uniknout - a to proto, aby v tobě má Vůle zůstala poctěna a plně oslavena. Chci, aby první dceři mé Vůle nic nechybělo - ani jedině vyznamenání, které mi náleží a díky němuž může být vyznamenána před celým nebem jako první počátek svátosti života v mé Vůli. Proto buď pozorná, nikdy nevycházej z mé Vůle, abys mohla přijmout všechny vůně mého Božství, a tak, když nechám vyjít vše, co je tvé, mohu potvrdit vše, co je Mé, a má Vůle v tobě zůstane jako střed života."

23. října 1921

Každá svatost začíná od Nejsvětějšího Ježíšova lidství - od moře jeho umučení; ale Ježíš z něj nechává Luisu přejít do moře Boží vůle. Pravdy o Boží Vůli jsou kanály, které se z moře Boží Vůle otevírají pro dobro všech tvorů.

Cítila jsem se celá ponořená do Boží vůle a můj milovaný Ježíš mi při příchodu řekl: "Dcero mé Vůle, pohlédni do svého nitra - jak pokojně plyne nesmírné moře mé Vůle. Ale nemysli si, že toto moře v tobě proudí krátce, jen proto, že mě často slyšíš mluvit o mé Vůli - ale už dlouho, dlouho, protože můj obvyklý způsob je

nejprve jednat, a teprve potom mluvit. Je pravda, že tvým počátkem bylo moře mého Umučení, protože neexistuje žádná svatost, která by neprošla přístavem mého Lidství. Ve skutečnosti existují světcí, kteří zůstávají v přístavu mého Lidství, zatímco jiní se pohybují mimo něj. Tehdy jsem však rychle narouboval moře své Vůle, a když jsem tě viděl disponovanou a odevzdala jsi mi svou vůli, má Vůle v tobě ožila a moře stále proudilo a rostlo. Každý tvůj další čin v Mé Vůli byl větším růstem.

Mluvil jsem s tebou o tom málo; naše vůle byly spojeny a rozuměly si, aniž bychom spolu mluvily; a pak, jen když jsme se viděly, jsme si rozuměly. Těšil jsem se z tebe, pocitujíc nebeské rozkoše, v ničem nepodobné těm, které mi dávají svatí - zatímco já jsem jejich štěstí, oni činí šťastným mne; ponoření do mé Vůle, nemohou se obejít bez toho, aby mi dávali radosti a rozkoše. Mé štěstí však nebylo úplné: Chtěl jsem, aby se na tak velkém dobru podílelo více Mých dětí. Proto jsem vám začal překvapivě vyprávět o své Vůli, a čím více pravd, účinků a hodnot jsem vám vyprávěl, tím více kanálů jsem otevíral z moře pro dobro ostatních, aby tyto kanály mohly vydat hojnou vodu celé zemi.

Moje práce je komunikativní a stále v akci, aniž bych se zastavil. Mnohdy jsou však tyto kanály zaneseny bahnem od tvorů, jiní do nich házejí kameny a voda neproudí volně, ale s obtížemi. Není to tím, že by moře nechťelo dát vodu nebo že by voda nemohla všude proniknout, protože není čistá; spíše jsou to tvorové, kteří se tak velkému dobru brání. Proto, budou-li číst tyto pravdy, aniž by k tomu byli disponováni, nepochopí nic. Zůstanou zmateni a oslněni Světlem mých pravd. Pro ty, kdo budou disponováni, budou Světlem, které je osvětí, a vodou, která uhasí jejich žízeň, a to takovým způsobem, že se nikdy nebudou chtít od těchto kanálů odtrhnout kvůli velkému dobru, které pocítí, a novému životu, který v nich proudí. Proto i vy byste měli s radostí otevírat tyto kanály pro dobro svých bratří a nezanedbávat nic z mých pravd - ani tu nejmenší věc, protože jakkoli může být nepatrná, může posloužit jednomu z vašich bratří k načerpání vody. Buďte tedy pozorní při otevírání těchto kanálů a spokojení se svým Ježíšem, který pro vás tolik udělal."

27. října 1921

Božská vůle musí být pro tělo jako duše.

Říkala jsem svému vždy milovanému Ježíši: "Už je to dlouho, co jsi mě do sebe vložil. Cítila bych se bezpečněji a mohla bych se více podílet na Tvém Božství, kdybych nepatřila zemi a mým příbytkem bylo nebe. Kolik slz jsem musela prolít, když mě Tvá Vůle chtěla vysadit! Pouhé vnímání zemského vzduchu bylo pro mě nesnesitelnou tíhou. Ale tvá Vůle by zvítězila a já, skloniv čelo, bych se vzdala. Nyní cítím, že jsi stále ve mně; a když blouzním, že Tě nevidím, pouhým pohybem v mém nitru nebo pouhým vztyčením ruky mě uklidníš a dáš mi svůj pokoj. Řekni mi, jak se to stane?"

A Ježíš: "Je spravedlivé, že poté, co jsem tě celý svůj život nosil ve svém nitru, je i tvou povinností nosit mě ve svém nitru po celý svůj život. Jestliže jsem tě umístil ve svém nitru, bylo to proto, abych provoněl tvou duši a rozšířil v tobě nové nebe, aby se stalo důstojným sídlem pro Mou Osobu. Je pravda, že ses cítila bezpečněji a že se na tebe sesypaly radosti, ale země není místem rozkoší - jejím dědictvím je bolest a kříž je chlebem silných. Tím spíše, že jsem v tobě musel zřídit centrum své Vůle, a proto bylo nutné, aby v tobě má Vůle žila a sloužila ti jako duše tělu. Moje Vůle by nikdy nemohla sestoupit do duše zvláštním způsobem a mimo běžný život, kdyby neměla své výrazné výsady. Totéž platí o mé Mamince: Já, Věčné Slovo, bych do ní nemohl sestoupit, kdyby neměla své odlišné výsady a kdyby do ní jako do nového stvoření nevdechl božský dech, aby ji učinil obdivuhodnou pro všechny a nadřazenou všem stvořeným věcem. Stejně tak je tomu s tebou: nejprve v tobě chtělo mé Lidství mít svůj stabilní příbytek, aby tě připravilo, a nyní ti dává život mé Vůle, jako duši tělu.

Musíš vědět, že má Vůle musí být jako duše k tělu. Vidíš, to se děje i v Nás, Třech božských Osobách. Naše Láska je veliká, nekonečná a věčná, ale kdybychom neměli Vůli, která tuto Lásku oživuje a dává jí život, Naše Láska by byla bez života, bez skutků. Naše Moudrost se zdá být neuvěřitelná, Naše Síla dokáže v jedné minutě všechno rozdrtit a v další minutě může všechno předělat. Kdybychom však neměli Vůli, která by chtěla projevit mistrovství Naší Moudrosti, jak je projevila ve Stvoření, v němž vše uspořádala a sladila a svou Silou to upevnila tak, že se to nemůže ani trochu pohnout - jak Moudrost, tak Síla by neměly co dělat; a tak je to i se všemi ostatními Našimi vlastnostmi.

Stejně tak chci, aby má Vůle byla jako duše pro tělo. Tělo bez duše je bez života; i když obsahuje všechny smysly, nevidí, nemluví, neslyší, nepracuje - je to téměř zbytečná věc a možná i nesnesitelná. Je-li však tělo oživeno, kolik věcí může dělat? A přece, ach! Kolik se jich stává zbytečnými a nesnesitelnými, protože nejsou

oživovány mou Vůlí! Jsou jako ty elektrické systémy bez světla; jako ty stroje bez pohybu, pokryté rzí a prachem a téměř bezmocné k pohybu. Ach, jak jsou lidé žalostní! Každá věc, která není ožívována Mou Vůlí, je životem bez svatosti, která chybí. Proto chci být ve vás jako duše v těle; a má Vůle učiní nová překvapení stvoření - dá nový život mé Lásce, vykoná nová díla, projeví mistrovství mé Moudrosti, dá nový pohyb mé Síle. Proto buďte pozorní a nechte Mě jednat, abych mohl uskutečnit svůj velký záměr - aby stvoření bylo oživeno Mou Vůlí."

29. října 1921

Význam a účinky tříhodinového Ježíšova věznění.

Včerejší noc jsem strávila bděním. Často jsem myslela na svého Ježíše, který byl spoután ve vězení... Chtěla jsem se přitisknout k těm kolenům, která se třásla pro bolestnou a krutou polohu, do níž Ho nepřátelé spoutali. Chtěla jsem Ho očistit od plivanců, kterými byl potřísněn... Ale zatímco jsem na to myslela, můj sladký Ježíš, můj Život, se zjevil jakoby v husté tmě, skrze kterou jsem sotva viděla Jeho rozkošnou Osobu; a s povzdechem mi řekl: "Dcero, nepřátelé Mě nechali samotného ve vězení, strašlivě spoutaného a ve tmě. Všechno kolem Mne byla hustá tma. Ach, jak Mě tato temnota trápila! Mé šaty byly mokré od špinavých vod potoka. Cítil jsem zápach vězení a plivanců, jimiž jsem byl potřísněn. Mé vlasy byly rozčuchané, bez lítostivé ruky, která by mi je odstranila z očí a z úst. Ruce jsem měl spoutané řetězy a tma mi nedovolovala vidět svůj stav - bohužel příliš bolestný a ponižující. Ach, kolik věcí mi v tomto vězení vyprávěl můj stav, tak bolestný!

Ve vězení jsem zůstal tři hodiny. Tím jsem chtěl rehabilitovat tři věky světa: zákon přírody, psaný zákon a zákon milosti. Chtěl jsem je všechny propustit, znovu je všechny spojit a dát jim svobodu jako Mým dětem. Tím, že jsem tam byl tři hodiny, jsem chtěl rehabilitovat tři věky člověka: dětství, mládí a stáří. Chtěl jsem ho rehabilitovat, když hřeší z vášně, ze své vůle a z tvrdohlavosti. Ó, jak mi temnota, kterou jsem viděl kolem sebe, dala pocítit hustou temnotu, kterou v člověku vyvolává hřích! Ach, jak jsem nad ním volal a říkal: "Ach, človče, tvé hříchy Mě uvrhly do této husté temnoty a Já ji trpím, abych ti dal světlo! Tvé zlo Mě takto potřísnilo a jeho temnota je taková, že je nemohu ani vidět! Pohleďte na Mne - jsem obrazem vašich hříchů. Chceš-li je poznat, podívej se na ně ve Mně!

Věz však, že poslední hodinu, kterou jsem strávil ve vězení, se rozednilo a škvírami proniklo několik záblesků světla. Ach, jak se mi rozbušilo srdce, když jsem mohl spatřit svůj bolestný stav! To znamenalo, že člověk, unavený nocí hříchu, přijímá milost, která ho obklopuje jako svítání a posílá mu záblesky světla, aby ho povolala zpět. A tak si mé Srdce úlevně povzdechlo; a v tomto svítání jsem spatřil tebe, svého milovaného vězně, kterého se má Láska chystala v tomto stavu spoutat, a ty jsi mě nechtěla nechat samotného v temnotě vězení. Čekala jsi na úsvit u mých nohou a následovala jsi mé vzdechy a plakala jsi se Mnou nad lidskou nocí. To Mi ulevilo a nabídl jsem ti své uvěznění, abych ti dal milost následovat Mě.

Ale toto vězení a tato temnota měly ještě jiný význam. Byl to můj dlouhý pobyt ve vězení Stánků; samota, v níž jsem ponechán, takže mnohokrát nemám nikoho, komu bych mohl říci slovo a poslat pohled Lásky. Jindy cítím ve Svaté Hostii otisky nehodných doteků, zápach zkažených a zablácených rukou; a není nikoho, kdo by se Mě dotýkal čistýma rukama a provoněl Mě svou Láskou. A kolikrát Mě lidská nevďěčnost zanechává v temnotě, dokonce bez ubohého světla lampy! Proto Mé uvěznění trvá a bude trvat i nadále. A protože jsme oba vězni - ty, vězeň na lůžku, jen z Lásky ke Mně; Já, vězeň pro tebe - chci svou Láskou spoutat všechny tvory, řetězy, které Mě drží spoutaného. Takto si budeme dělat společnost a ty Mi pomůžeš rozšířit řetězy, abych svými pouty připoutal všechna srdce ke své Lásce."

Potom jsem si pomyslela "Jak málo se toho ví o Ježíši, zatímco on toho udělal tolik! Proč se tak málo mluví o všem, co můj Ježíš vykonal a vytrpěl? Ježíš se vrátil a dodal: "Má dcero, všichni jsou na mě skoupí, dokonce i ti dobří. Kolik skouposti mají vůči Mně, kolik omezení; kolik věcí neprojevují z toho, co jim říkám a co o Mně chápou! A ty, kolikrát ke Mně nejsi skoupá? Pokaždé, když buď nenapišete, co vám říkám, nebo to neprojevíte, je to akt lakomství vůči Mně, protože každé další poznání, které člověk o Mně získá, je o jednu slávu víc, o jednu Lásku víc, kterou dostávám od tvorů. Proto buďte ke Mně pozornější a štedřejší a Já budu štedřejší k vám."

4. listopadu 1921

Důvod, proč Bůh při stvoření použil slovo "FIAT". Svatost ve stvoření musí být mezi ní a Ježíšem: Ježíš,

který jí dává svůj život a předává svou svatost jako její věrný společník; stvoření, které ji přijímá jako svého věrného a nerozlučného společníka.

Cítila jsem se ztotožněná se svým sladkým Ježíšem, a když přišel, vrhla jsem se mu do náruče a zcela se mu odevzdala jako svému středu. Cítila jsem neodolatelnou sílu zůstat v Jeho náručí a můj sladký Ježíš mi řekl: "Má dcero, toto je stvoření, které hledá lůno svého Stvořitele, aby spočinulo v Jeho náručí. Je tvou povinností přijít do náruče svého Stvořitele, spočinout v tom lůně, ze kterého jsi vyšla. Ve skutečnosti musíš vědět, že mezi stvořením a Stvořitelem prochází mnoho elektrických drátů komunikace a spojení, které ji činí téměř neoddelitelnou ode Mne, za předpokladu, že neodstoupila od Mé Vůle; protože odstoupení není nic jiného než přetržení drátů komunikace a přerušení spojení. Život Stvořitele, více než elektřina, proudí ve stvoření a ono proudí ve Mně. Můj Život se šíří ve stvoření. Když jsem jej stvořil, spojil jsem svou Moudrost s jeho inteligencí, aby jeho inteligence nebyla ničím jiným než odrazem té Mé; a jestliže člověk dosáhne svou vědou takového rozsahu, že se to zdá neuvěřitelné, je to proto, že se v ní odráží odraz té Mé. Je-li jeho oko oživeno světlem, není to nic jiného než odraz Mého Věčného Světla, které se odráží v jeho oku.

Mezi námi - třemi božskými osobami - jsme nemuseli mluvit, abychom si rozuměli. Ve Stvoření jsem však chtěl použít slovo, a tak jsem řekl: "FIAT", a věci byly stvořeny. K tomuto "FIAT" jsem se vázal a dal jsem mu moc, aby tvorové měli slovo, aby si navzájem rozuměli. Proto jsou také lidské hlasy spojeny s mým prvním slovem jakoby elektrickým drátem a od něj se odvíjejí všechna ostatní slova. A když jsem stvořil člověka, vdechl jsem na něj svůj dech a vlil do něj život; ale do tohoto života, který jsem do něj vlil, jsem vložil celý svůj Život, podle toho, co byla lidská schopnost schopna pojmout... A když jsem stvořil člověka, vdechl jsem na něj svůj dech a vlil do něj život. Vložil jsem však do něj vše. Nebylo nic mého, co bych s ním nesdílel. Pohleď, dokonce i jeho dech je odrazem mého dechu, kterým mu dávám nepřetržitý život; zatímco jeho dech se odráží v mém a já ho v sobě neustále cítím.

Podívejte se tedy, kolik vztahů je mezi Mnou a stvořením. Proto jej tolik miluji, protože na něj pohlížím jako na zrození ze Mne, výlučně Mě... A jak jsem tedy zušlechtil vůli člověka? Spojil jsem ji se Svou a dal jí všechny své výsady. Učinil jsem ji svobodnou, stejně jako Mou; a jestliže jsem tělu dal dvě malá světla, omezená a ohraničená, která vycházela z Mého Věčného Světla, lidskou vůli jsem učinil vševidoucí. Proto kolik úkonů lidská vůle tvoří, tolik očí si může nárokovat. Dívá se napravo, nalevo, dozadu i dopředu, a pokud lidský život není ožívován touto vůlí, neudělá nic dobrého. Když jsem jej tvořil, řekl jsem jí: Já jsem ji řekl: "Ty budeš mou sestrou na zemi; moje Vůle z nebe bude ožívovat tu tvou; budeme v neustálých úvahách, a cokoli budu dělat já, budeš dělat i ty - já ze své přirozenosti a ty z milosti mých neustálých úvah. Budu tě následovat jako stín. Nikdy tě neopustím.

Mým jediným cílem při stvoření tohoto tvora bylo, aby ve všem plnil mou vůli. Tím jsem však chtěl přivést k existenci nové zrození sebe sama. Chtěl jsem z něj učinit podivuhodný předobraz, hodný Mne a ve všem Mi podobný. Ale - běda, lidská vůle se chtěla jako první postavit proti Mně!

Podívejte se - všechny věci se dějí mezi dvěma: máte oči, ale kdybyste neměli vnější světlo, které vás osvětluje, nic byste neviděli. Máte ruce, ale kdybyste neměli potřebné věci, s nimiž můžete konat své práce, neudělali byste nic; a tak je to i se vším ostatním. Nuže, takto chci svatost ve stvoření: mezi ní a Mnou - mezi námi dvěma. Já na jedné straně - ona na druhé. Já, dávající svůj vlastní Život a předávající jí svou Svatost jako její věrný společník - ona, přijímající ji jako můj věrný a nerozlučný společník. Tímto způsobem by ona byla okem, které vidí, a já Sluncem, které jí dává světlo; ona ústy a já slovem; ona rukama a já tím, kdo řídí práci, aby mohla pracovat; ona nohou a já krokem; ona srdcem a já tlukotem srdce. Ale víte, kdo tvoří tuto Svatost? Pouze Má Vůle je ta, která udržuje záměr Stvoření v pořádku. Svatost v Mé Vůli je to, co udržuje dokonalou rovnováhu mezi tvory a Stvořitelem. To jsou pravé obrazy, které vyšly ode Mne."

8. listopadu 1921

Žít v Boží vůli znamená rozmnožovat Ježíšův život se všemi jeho dobry. Ježíš říká Luise: "Blahoslavená jsi a blahoslavenou tě budou nazývat všechna pokolení".

Když jsem byla ve svém obvyklém stavu, můj vždy milý Ježíš se zjevil, když bral světlo z mého nitra a odnášel ho pryč. Vykřikla jsem: "Ježíši, co to děláš? Chceš mě snad nechat ve tmě? A On mi se vši sladkostí řekl: "Má dcero, neboj se. Beru si s sebou tvé malé světlo a zanechávám ti své. Toto tvé světélko není nic jiného než

tvá vůle, která, když se postavila před Mou, přijala odraz Mé Vůle. Proto se stalo světlem. Beru si ho, abych ho nechal procházet nebem, jako tu nejvzácnější a nejkrásnější věc – což je lidská vůle, která přijala odraz Vůle svého Stvořitele. Nechám ho putovat mezi Božskými Osobami, aby se jim dostalo pocty a uctívání jejich vlastních odrazů - jediných, které jsou jich hodny. Pak ho ukážu všem Svatým, aby i oni mohli přijmout slávu odrazů Božské Vůle v lidské vůli. A pak ho nechám proudit celou zemí, aby se všichni mohli podílet na tak velkém dobru."

Okamžitě jsem dodala: "Lásko, odpusť mi. Myslela jsem, že mě chceš nechat v nevědomosti. Proto jsem se zeptala: "Co to děláš?" Řekla jsem: "Ale když jde o mou vůli, klidně si ji vezmi a dělej, co chceš." A tak jsem se vrátila do svého pokoje.

Když Ježíš nesl v rukou toto malé světlo, nemohu říci, co se stalo - chybí mi slova, abych to vyjádřila... Jen si vzpomínám, že to malé světlo položil před svou osobu a to malé světlo přijímalo všechny jeho odrazy tak, že vytvářelo dalšího Ježíše. A pokaždé, když moje vůle opakovala své úkony, vzniklo mnoho dalších Ježíšů. Pak mi můj Ježíš řekl: "Vidíš, co to znamená žít v mé vůli? Znamená to rozmnožit můj Život tolikrát, kolikrát člověk chce, a opakovat všechno dobro, které můj Život obsahuje."

Potom jsem svému Ježíši říkala: "Můj Živote, vstupuji do tvé Vůle, abych se mohla rozšířit na všechny a na všechno - od první do poslední myšlenky, od prvního do posledního slova, od prvního do posledního činu a kroku, které byly, jsou a budou učiněny. Chci vše zapečetit Tvou Vůlí, abys mohl ze všeho získat slávu své Svatosti, své Lásky, své Moci; a aby vše, co je lidské, zůstalo přikryto, skryto, poznamenáno Tvou Vůlí. Ať nezůstane nic - nic lidského, v čem bys neobdržel Božskou slávu.

Zatímco jsem dělala tohle a další věci, můj sladký Ježíš přišel celý slavnostní, doprovázený nesčetnými blahoslavenými, a řekl: "Celé stvoření Mi říká: 'Má sláva, má sláva.'" A všichni Svatí odpověděli: "Zde Ti, Pane, vzdáváme božskou slávu za všechno." A tak se stalo. Slyšela jsem ozvěnu ze všech stran, jak říkají: "Za všechno Ti vzdáváme Lásku a Slávu." A já jsem se usmála.

A Ježíš dodal: "Blahoslavená jsi a blahoslavenou tě budou nazývat všechna pokolení. Moje paže v tobě vykoná mocné skutky. Budeš Božím odleskem a naplníš celou zemi a způsobíš, že od všech pokolení obdržím tu Slávu, kterou mi upírají." Když jsem to slyšela, zůstala jsem zmatená, zničená a nechtěla jsem psát. On mě pohladil a řekl mi: "Ne, ne, uděláš to - Já to chci. To, co jsem řekl, bude sloužit ke cti Mé Vůle. Sám jsem chtěl vzdát spravedlivou poctu, jaká se sluší Svatosti mé Vůle; nenašla jsem žádná slova, abych vyjádřila, co jsem prožívala.

12. listopadu 1921

Svatost v Boží Vůli nemá žádné hranice; je to svatost nejbližší Stvořiteli; bude mít přednost před všemi ostatními svatostmi a bude jejich životem. Boží vůle je věčný zázrak, který nikdy nekončí.

Píšu jen proto, abych poslouchala, jinak bych neuměla napsat ani slovo. Jen strach, že bych mohla zarmoutit svého sladkého Ježíše, kdybych to neudělala, mi dává výdrž a sílu. Nyní ke mně stále mluví o své nejsvětější Vůli; a když přišel, řekl mi: "Má dcero, Svatost v Mé Vůli ještě není známa. To je důvod k překvapení; ve skutečnosti, když je něco známo, překvapení přestává. Všechny svatosti jsou symbolizovány něčím, co je rozprostřeno ve Stvoření: jsou svatosti symbolizované horami, jiné stromy, další rostlinami, malým kvítkem, hvězdami; a mnoho dalších přirovnání. Všechny tyto svatosti mají své omezené a individuální dobro; mají svůj začátek a také svůj konec - nemohou obsáhnout všechno a konat dobro všem, stejně jako to nemůže dělat strom nebo květina.

Svatost v mé Vůli bude nyní symbolizovat Slunce. Slunce vždy bylo a vždy bude, a i když mělo svůj počátek v osvětlování světa, je to světlo, které pochází z mého Věčného světla, lze říci, že existuje od věčnosti. Slunce koná dobro všem; ke všem se vztahuje svým světlem; u nikoho nedělá výjimku. Svým majestátem a panstvím vládne všem a dává život všem, i té nejmenší květině - avšak tiše, bez hluku a téměř nepozorovaně. Ach, kdyby rostlina udělala něco malého, stín toho, co dělá Slunce, a dala teplo jiné rostlině, všichni by vykřikli: "Zázrak!"; všichni by to chtěli vidět a s údivem by o tom mluvili. Avšak, Slunce dává život a teplo všemu a je nepřetržitým zázrakem, a nikdo o něm nemluví – nikdo nad ním nežasne. To se děje proto, že člověk má oči stále dole a zaměřené na pozemské věci - nikdy ne nahoře a směrem k nebeským věcem.

Nyní bude Svatost v mé Vůli, symbolizovaná Sluncem, vycházet ze středu mé vlastní Svatosti; bude to paprsek vydaný mou Svatostí, která nemá počátek. Proto některé duše existovaly v mé Svatosti; existují a budou existovat. Byly spolu se mnou v dobru, které jsem konal; nikdy nevystoupily z paprsku, v němž jsem je vydal světlu. Protože nikdy neodešly z Mé Vůle, bavil jsem se s nimi a bavím se s nimi dodnes. Mé spojení s nimi je trvalé. Vidím je, jak se vznášejí nad vším; lidské opory pro ně neexistují, stejně jako se Slunce o nic neopírá - žije vysoko, jako by bylo izolované, ale svým světlem v sobě vše uzavírá. Totéž platí pro tyto duše: žijí vysoko jako Slunce, ale jejich světlo sestupuje až na nejnižší dno a rozšiřuje se na všechny. Cítil bych se, jako bych je ošidil, kdybych je neudržel v povědomí a nedovolil jim dělat to, co dělám já. Proto neexistuje dobro, které by z nich nestupovalo.

V této svatosti vidím své stíny, své obrazy, jak létají po celé zemi, ve vzduchu i v nebi. Proto miluji a budu milovat svět: protože čekám, až bude mít Má Svatost nad zemí Svou ozvěnu a až Mé paprsky vyjdou na světlo, aby Mi vzdaly úplnou Slávu a vrátily Mi lásku a poctu, kterou Mi ostatní nevrátili. Stejně jako Slunce však budou nejnepozorovanější, zcela bez křiku. A pokud se na ně bude chtít někdo podívat, Moje žárlivost bude taková, že bude riskovat, že zůstane oslepen, a bude nucen sklopit oči, aby znovu získal zrak. Vidíš, jak krásná je Svatost v mé Vůli? Je to Svatost nejbližší vašemu Stvořiteli. Proto bude mít přednost před všemi ostatními svatostmi. Uzavře v sobě všechny ostatní svatosti dohromady a bude životem všech ostatních svatostí.

Jaká je to pro tebe milost, že moji Svatost znáš a že můžeš být první, kdo jako sluneční paprsek vychází ze středu Mé Svatosti, aniž by se od ní kdy oddělil! Větší milost jsem ti nemohl dát - větší zázrak jsem v tobě nemohl vykonat. Buď pozorná, má dcero, můj paprsku, protože pokaždé, když vstoupíš do mé Vůle a působíš, stane se to, jako když Slunce dopadne na sklo: vznikne v něm mnoho slunců. Stejně tak opakuješ mnohokrát můj Život, rozmnožuješ ho a dáváš nové životy mé Lásce."

Potom jsem si říkala: "V této svaté Vůli nelze vidět zázraky a ty zázračné věci, po kterých jsou tvorové tak lační a obešli by půl světa, aby se jich dočkali. Naopak, všechno prochází mezi duši a Bohem, a pokud tvorové přijímají dobro, nevědí, odkud se vzalo. Je to skutečně jako se Sluncem, které sice dává život všem, ale nikdo na něj neukazuje. Když jsem o tom přemýšlela, Ježíš se vrátil a dodal, ale s impozantním pohledem: "Jaké zázraky! Není snad největším zázrakem konání mé Vůle? Má Vůle je věčná a je věčným zázrakem, který nikdy nekončí. Je to zázrak každého okamžiku, v němž má lidská vůle nepřetržitě spojení s Boží Vůlí. Křížení mrtvých, darování zraku slepým a podobně nejsou věčné věci - podléhají zániku. Lze je nazvat stíny zázraků, pomíjivými zázraky, ve srovnání s velkým a trvalým zázrakem života v mé Vůli. Ty - nevěnuj těmto zázrakům pozornost, já vím, kdy jsou vhodné a potřebné."

16. listopadu 1921

Hřích je řetěz, který svazuje člověka, a Ježíš chtěl být svázan, aby mohl přerhat své okovy.

Dnes ráno se můj vždy milý Ježíš ukázal celý spoutaný - měl svázané ruce, nohy i pas a z krku mu sjížděl dvojitý železný řetěz. Byl spoután tak pevně, že Jeho božská Osoba byla zbavena pohybu. Jak drsná poloha, taková, že by i kameny plakaly! A mé Nejvyšší Dobro mi řeklo: "Má dcero, v průběhu Mého umučení spolu všechny ostatní bolesti soupeřily, ale střídaly se - jedna ustupovala druhé. Téměř jako strážní se stavěly na stráž, aby mi způsobily to nejhorší a chlubil se tím, že byly lepší než ty druhé. Provazy Mi však nikdy neodňali - od chvíle, kdy Mě vyvedli na horu Kalvárii, jsem zůstával stále spoutaný; spíše stále přidávali další a další provazy a řetězy ze strachu, že bych mohl utéct, a aby si ze Mě dělali větší legraci. Kolik bolesti, zmatků, ponížení a pádů Mi však tyto řetězy přinesly!

Věz však, že v těchto řetězech bylo velké tajemství a velké vykoupení. Jakmile člověk začne upadat do hříchu, zůstává spoután řetězy svého vlastního hříchu; je-li těžký, jsou to železné řetězy, je-li všední, jsou to řetězy z provazu. Když se tedy snaží kráčet v dobrém, cítí překážku řetězů a jeho krok zůstává ztížen. Tato překážka, kterou pociťuje, ho vyčerpává, oslabuje a vede k novým pádům. Pracuje-li, cítí překážku ve svých rukou a zůstává téměř tak, jako by neměl ruce, aby mohl konat dobro. Když ho vidí takto spoutaného, vášně jásají a říkají: "Vítězství je naše." A z krále, jímž je, ho činí otrokem ukrutných vášní. Jak odporný je člověk ve stavu hříchu! A já, abych zlomil jeho okovy, chtěl jsem být spoután a nikdy nebýt bez okovů, abych měl své okovy stále připravené k zlomení těch jeho. A když by mě rány a údery jeho hříchů donutily padnout, vztáhl bych k tomu hříšníkovi ruce, abych ho rozvázal a znovu osvobodil."

Když to říkal, viděla jsem téměř všechny národy spoutané řetězy tak, že to vzbuzovalo lítost, a prosila jsem Ježíše, aby se jejich řetězů dotkl svými řetězy, aby se při doteku jeho řetězů všechny řetězy těch tvorů roztržily.

19. listopadu 1921

Dvě Ježíšovy opory v Getsemanech. Abychom poznali pravdy, je třeba mít vůli, touhu je poznat. Pravda je jednoduchá.

Dělala jsem společnost svému Ježíši, který se trápil v Getsemanské zahradě, a jak jen jsem mohla, soucítila jsem s ním, tiskla jsem ho pevně k srdci a snažila se mu utřít smrtelný pot. A můj zarmoucený Ježíš mi mdlým a vydechujícím hlasem řekl: "Má dcero, má muka v zahradě byla těžká a bolestná, možná bolestnější než ta na kříži. Ve skutečnosti, jestliže ten byl naplněním a vítězstvím nad vším, tady v zahradě to byl začátek, a utrpení se pocítuje více na začátku, než když je ukončeno. Ale v této agónii byla nejtrýznivější bolest, když přede mne předstupovaly všechny hříchy, jeden po druhém. Mé Lidství pochopilo všechnu jejich zrudnost a každý zločin nesl označení: "Smrt Bohu", vyzbrojen mečem, aby Mě zabil! Před Božstvím se Mi hřích jevil jako velmi děsivý a strašnější než sama smrt. Právě při pochopení toho, co hřích znamená, jsem cítil, že umírám - a skutečně jsem umíral. Volal jsem k Otci, ale On byl neúprosný. Nebyl tu ani jeden, který by mi pomohl, aby mě nenechal zemřít. Volal jsem ke všem tvorům, aby se nade Mnou slitovali - ale marně. A tak Mé Lidství chradlo a čekala Mě poslední rána smrti.

Ale víš, kdo zabránil popravě a zachránil mé Lidství před smrtí? Tím prvním byla moje nerozlučná maminka. Když mě uslyšela prosit o pomoc, hned byla u mému boku a podepřela mě; a já jsem se o ni opřel pravou rukou. Téměř umírající jsem na Ni pohlédl a našel jsem v Ni neporušenou nesmírnost své Vůle, aniž by kdy došlo k přerušení mezi mou a její Vůlí. Má Vůle je Život, a protože Otcova Vůle byla nehybná a od tvorů ke Mně přicházela smrt, jiný tvor, který v sobě uzavřel Život mé Vůle, Mi dal Život. A zde je Má Máma, která Mě v předzvěsti Mé Vůle počala a porodila, nyní Mně podpírá svou Láskou a dává mi životní Sílu podruhé, aby Mi umožnila dokončit dílo Vykoupení.

Pak jsem se podíval doleva a našel jsem Malou dceru své vůle. Jako první jsem našel tebe a za ní ostatní dcery mé vůle. Protože jsem chtěl, aby moje Maminka byla se Mnou jako první článek Milosrdenství, skrze který jsme měli otevřít dveře všem tvorům, chtěl jsem se o ni opřít pravou rukou. A tebe jsem chtěl jako první článek Spravedlnosti, abych zabránil jejímu vylítní na všechny tvory, jak si zaslouží; proto jsem se chtěl o tebe opřít levou paží, aby jsi Spravedlnosti spolu se Mnou zabránila.

S těmito dvěma oporami jsem cítil, jak se mi vrací život, a jako bych nic netrpěl, pevným krokem jsem se vydal vstříc svým nepřátelům. Při všech bolestech, které jsem během svého utrpení vytrpěl a z nichž mnohé byly schopny přivodit Mi smrt, Mě tyto dvě opory nikdy neopustily. A když Mě viděly téměř umírat, s Mou vlastní Vůlí, kterou obsahovaly, podepřely Mě, jako by Mi dávaly mnoho doušek života. Ó, zázraky Mé Vůle! Kdo je kdy dokáže spočítat a vypočítat jejich hodnotu? Proto tolik miluji tu, která žije v Mé Vůli: poznávám v ní svůj portrét, své ušlechtilé rysy, cítím svůj dech, svůj hlas, a kdybych ji nemiloval, ošidil bych sám sebe. Byl bych jako otec bez potomků, bez vznešeného korza svého dvora a bez koruny svých dětí. A kdybych neměl potomstvo, dvůr a korunu, jak bych se mohl nazývat králem? Mé království tvoří ti, kdo žijí v mé Vůli, a z tohoto království si vybírám matku, královnu, děti, ministry, armádu, lid. Já jsem pro ně vším a oni jsou vším pro Mne."

Potom jsem přemýšlela o tom, co mi Ježíš řekl, a říkala jsem si: "Jak se to dá uvést do praxe? A Ježíš se vrátil a dodal: "Má dcero, abychom poznali pravdy, je třeba mít vůli, touhu je poznat. Představ si místnost, v níž jsou zavřené okenice: ať je venku slunce sebevíc, v místnosti zůstává stále tma. Otevřít okenice znamená chtít světlo. To však nestačí, pokud člověk nevyužije světla k tomu, aby pokoj znovu uspořádal, oprášil a dal se do práce, aby nezabil světlo, které je mu dáno, a nestal se nevděčným. Stejně tak nestačí mít vůli poznávat pravdy, pokud se člověk při světle pravdy, které ho osvětluje, nesnaží oprášit své vlastní slabosti, přerovnat se podle světla pravdy, které poznává, a dát se do práce spolu se světlem pravdy, vytvořit z něj svou vlastní podstatu tak, aby světlo pravdy, které vstřebal, zářilo jeho ústy, jeho rukama, jeho nosem. Bylo by to, jako by pravdu zabil; a tím, že by ji neuvedl do praxe, by to bylo, jako by před světlem zůstal v naprostém nepořádku. Ubohá místnost plná světla, ale celá zpřeházená, vzhůru nohama, v naprostém nepořádku, a v ní člověk, který se nestará o to, aby ji znovu uspořádal - jak žalostné by to bylo? Takový je člověk, který zná pravdy, ale neuvádí je do praxe.

Věz však, že jednoduchost je první potravou všech pravd. Kdyby pravdy nebyly prosté, nebyly by světlem a nemohly by proniknout do lidských myslí, aby je osvítily; a kde není světlo, nelze rozeznat předměty. Jednoduchost není jen světlo, ale je jako vzduch, který člověk dýchá, který, ačkoli není vidět, dává dýchat všem; a kdyby nebylo vzduchu, země a všichni by zůstali bez pohybu. Pokud tedy ctnosti, pravdy, nenesou znak prostoty, budou bez světla a bez vzduchu."

22. listopadu 1921

Skutky konané v Boží vůli jsou lehké. Bolest, která Ježíše v jeho utrpení nejvíce probodávala, byla přetvářka.

Když jsem pokračovala ve svém obvyklém stavu a bděla jsem téměř celou noc, moje myšlenky často zalétaly k mému vězni Ježíši. A On se zjevoval v husté tmě, takže jsem cítila Jeho namáhavý dech, dotek Jeho osoby, ale neviděla jsem Ho. Snažila jsem se tedy splynout s Jeho Nejsvětější vůlí, konala jsem své obvyklé skutky soucitu a zadostiučinění a z mého nitra vyšel paprsek světla, jasnější než Slunce, a odrazil se na Ježíšově Tváři. Při tomto paprsku se Jeho Nejsvětější Tvář rozjasnila, a když se objevilo denní světlo, temnota se rozptýlila a já jsem se mohla přitisknout k Jeho kolenům. Pak mi řekl: "Má dcero, skutky konané v Mé Vůli jsou pro Mne denním světlem, a jestliže Mne člověk svými hříchy obklopuje temnotou, tyto skutky, více než sluneční paprsky, Mne brání před temnotou, obklopují Mne světlem a berou Mne za ruku, aby Mne stvoření poznala takového, jaký jsem. Proto tolik miluji tu, která žije v Mé Vůli: protože v Mé Vůli Mí může dát všechno, brání Mě před všemi; a Já mám chuť dát jí všechno, uzavřít v ní všechna dobra, která bych měl dát všem ostatním. Předpokládejme, že Slunce má rozum a že rostliny jsou rozumné a z vlastní vůle odmítají světlo a teplo Slunce a nemilují plodit a vytvářet plody; a že jen jedna rostlina by přijala světlo Slunce s láskou a chtěla by Slunci dát všechny plody, které ostatní rostliny nechtějí vytvářet. Nebylo by spravedlivé, kdyby Slunce, které stáhne své světlo ze všech ostatních rostlin, vylilo všechno své světlo a teplo na tuto rostlinu? Myslím, že ano. Nuže, to, co se nestane Slunci, protože nemá důvod, může se stát mezi duší a Mnou samým."

Poté, co to řekl, zmizel. Pak se vrátil a dodal: "Dcero moje, bolest, která mě během mého utrpení nejvíce zasáhla, byla afektovanost farizeů. Předstírali spravedlnost, ale sami byli nejnespravedlivější. Předstírali svatost, pravidelnost, řád, a byli nejzvrácenější, mimo jakákoli pravidla a v naprostém nepořádku. A zatímco předstírali, že ctí Boha, ctili sami sebe, své vlastní zájmy, své vlastní pohodlí. Proto do nich nemohlo vstoupit světlo, protože jejich falešné způsoby mu zavíraly dveře, a přetvářka byla klíčem, který je zavíral na smrt dvojitými zámky a tvrdošjně blokoval i těch několik záblesků světla, a to až do té míry, že modloslužebník Pilát našel více světla než samotní farizeové, protože všechno, co dělal a říkal, nevycházelo z přetvářky, ale nanejvýš ze strachu."

Cítím se být více přitahován k nejzvrácenějšímu hříšníkovvi, který však není falešný, než k těm, kteří jsou dobří, ale falešní. Ach, jak se mi hnuší ten, kdo zdánlivě koná dobro, předstírá dobro, modlí se, ale uvnitř chová zlo a sobectví; a zatímco se jeho rty modlí, jeho srdce je ode Mne daleko; a právě při konání dobra přemýšlí o tom, jak ukojit své brutální vášně. Člověk, který je falešný v dobru, které zdánlivě koná a říká, pak není schopen dávat světlo druhým, protože si k němu zavřel dveře. Proto působí jako ztělesnění d'áblové, kteří mnohokrát přitahují lidi pod zdáním dobra. Lidé se vidinou tohoto dobra nechají strhnout, ale když se cítí nejbezpečněji, přimějí je upadnout do těžších hříchů. Ach, o kolik bezpečnější jsou pokušení pod zdáním hříchu než ta pod zdáním dobra! Stejně tak je bezpečnější jednat se zvrácenými lidmi než s lidmi dobrými, ale falešnými. Kolik jedu skrývají? Kolik duší otráví? Kdyby nebylo přetvářky a všichni by se dali poznat, jací jsou, kořen zla by byl odstraněn z povrchu země a lidé by žili v pravdě."

26. listopadu 1921

Centralizace účelu Stvoření, Vykoupení a Oslavení. Boží Vůle jako život stvoření překonává zázrak eucharistie.

Přemýšlela jsem o tom, co je napsáno na 19. den tohoto měsíce, a řekla jsem si: "Jak je možné, že jsem po mamince druhou oporou?". Můj sladký Ježíš, který mě přitahoval k sobě, do nesmírného světla, mi řekl: "Má dcero, proč pochybuješ? Jaký je důvod?"

A já: "Moje velké trápení."

A on: "To musíš vyhnat. Kdybych si nevybral tebe, určitě bych si vybral někoho jiného z lidské rodiny. Lidská rodina se totiž vzbouřila proti Mé Vůli, a tím, že se vzbouřila, Mi vzala účel slávy a cti, kterou Mi mělo Stvoření poskytnout. Proto se měla jiná z téže lidské rodiny tím, že měla nepřetržitě spojení s mou Vůlí, tím, že žila více s mou Vůlí než se svou vlastní, tím, že zahrnovala vše v rámci mé Vůle, povznést nade vše, aby položila k nohám mého trůnu slávu, čest a lásku, kterou Mi všichni ostatní nedali.

Jediným účelem stvoření bylo, aby všichni plnili mou Vůli - ne aby člověk dělal velké věci; na ty se spíše dívám jako na maličkosti a pohrdám jimi, pokud nejsou plodem mé Vůle. Proto se mnohá díla na svém vrcholu obracejí v trosky: protože v nich nebyl Život mé Vůle. A tak člověk tím, že se odtrhl od Mé vůle, zničil to nejlepší, co jsem měl - účel, pro který jsem ho stvořil. Zcela se zničil a upřel Mi všechna práva, která Mi jako Stvořiteli náleží. Má díla však nesou znamení Věčnosti a Má nekonečná Moudrost a Má věčná Láska nemohly ponechat dílo Stvoření bez Jeho účinků a práv, která Mi náležela.

To je důvod Vykoupení. S tolika bolestmi jsem chtěl odčinit všechny hříchy člověka - tím, že jsem nikdy nekonal svou vlastní Vůli, ale vždy Vůli Božství, a to i v těch nejmenších věcech, jako je dýchání, pohled, mluvení atd. Mé lidství se nepohybovalo a nemělo život, pokud nebylo oživováno Vůlí mého Otce. Raději bych se tisíckrát spokojil se smrtí, než abych se nadechl bez Jeho Vůle. Tím jsem znovu spojil lidskou vůli s božskou a jen díky své Osobě, která je pravým Člověkem a pravým Bohem, jsem svému Otcovi vrátil veškerou slávu a práva, která Mu náleží.

Má Vůle a Má Láska však nechtějí být v Mých dílech osamoceny - chtějí vytvářet další obrazy podobné Mně. Poté, co Mé Lidství obnovilo záměr Stvoření, jsem viděl, že kvůli lidské nevděčnosti je záměr Vykoupení ohrožen a pro mnohé téměř zničen. Proto, aby Mi Vykoupení přineslo úplnou slávu a dalo Mi všechna práva, která Mi náležela, vzal jsem si z lidské rodiny dalšího tvora - svou Maminku, věrnou kopii svého Života, v níž se zachovala Má Vůle jako celek, a soustředil jsem v Ní všechny plody Vykoupení. Tak jsem zachránil účel Stvoření a Vykoupení; a kdyby nikdo nevyužil Vykoupení, moje Máma by Mi dala vše, co by Mi tvorové nedali.

Nyní přicházím k vám. Byl jsem pravý Člověk a pravý Bůh, moje drahá Maminka byla nevinná a svatá, a naše Láska nás hnala ještě dál: chtěli jsme dalšího tvora, který by, počat jako všechny ostatní lidské děti, zaujal třetí místo po mém boku. Nebyl jsem spokojen s tím, že pouze Já a moje Maminka jsme zůstali nezlomeni Božskou vůlí. Chtěli jsme další děti, které by nám ve jménu všech, žijících v plném souladu s naší Vůlí, poskytl Božskou slávu a Lásku pro všechny. Proto jsem tě povolal z věčnosti, když tady dole ještě nic neexistovalo, a stejně jako jsem toužil po své drahé Mamince, těšil se z Ní, laskal Ji a v přívalech na Ni vyléval všechna dobra Božství, tak jsem toužil po tobě, laskal tě a přivaly, které se vylévaly na mou Maminku, tě zaplavily - tolik, kolik jsi byla schopna pojmout. Připravovaly tě, předvíдалy tě; a zkrášlující tě, dávaly ti milost, aby má Vůle byla v tobě celá a aby má Vůle, nikoli tvá, oživovala i tvé nejmenší skutky. Můj Život, má Vůle a celá má Láska vletly do každého tvého činu. Jaká spokojenost! Kolik radosti jsem cítil! Proto tě nazývám druhou oporou po své mamince. Ne o tebe jsem se opíral - protože ty jsi byla nic a opřít jsem se nemohl - ale o svou Vůli, kterou jsi měla obsahovat. Má Vůle je Život, a kdo ji vlastní, vlastní Život a je schopen udržet samotného Autora Života.

Proto, jako jsem ve Mně soustředil záměr Stvoření, soustředil jsem ve své Mamince plody Vykoupení a soustředil jsem ve vás záměr Slávy, jako by má Vůle byla ve všech celistvá. A z tebe vzejde družina ostatních stvoření. Generace nepominou, pokud nedosáhnu tohoto záměru".

Ohromeně jsem se zeptala: "Lásko, je možné, že tvá Vůle je ve mně celá a že za celý můj život nedošlo k přerušení mezi tvou a mou vůlí? Zdá se mi, že si ze mě děláš legraci. A Ježíš ještě sladším tónem: "Ne, nedělám si z tebe legraci. Je skutečně pravda, že k žádnému zlomu nedošlo; nanejvýš ke zranění - někdy. A moje Láska jako silný cement tato zranění napravila a celistvost zpevnila. Střežil jsem každý tvůj čin, díky čemuž má Vůle proudila okamžitě, jakoby na Jeho čestné místo. Věděl jsem, že je zapotřebí mnoha milostí, neboť jsem měl způsobit největší zázrak, jaký na světě existuje - totiž nepřetržitě žít v mé Vůli: duše musí do svého činu vstřebat celého Boha, aby ho opět vrátila tak celého, jak ho vstřebala; a pak ho znovu vstřebat.

To tedy předčí i zázrak eucharistie. Její zranění, její vůle ani její touhy nemohou ničím ovlivnit Můj svátostný život v Mé Vůli. Hostie tedy ničím nepřispívá - všechno dílo je moje. Co chci, to udělám Svou Vůlí. Ve Svě Vůli jsem dal život i Eucharistii. Na druhou stranu, aby se zázrak v Mé Vůli uskutečnil, musím přesvědčit rozum, lidskou vůli, touhu

a lásku, které mají plnou svobodu. Kolik toho je třeba? Proto je mnoho duší, které přijímají a účastní se zázraku eucharistie, avšak obětují se málo, ale musí obětovat víc, aby se v nich stal zázrak života v Boží Vůli."

28. listopadu 1921

Moře Boží Vůle a malá loďka světla.

Když jsem pokračovala ve svém obvyklém stavu, ocitla jsem se v obrovském světelném moři - nebylo vidět, kde začíná ani kde končí; a v malé loďce, která byla také ze světla: ze světla bylo dno loďky, ze světla byly plachty - zkrátka všechno bylo světlo. Různé věci, které jsou potřeba k vytvoření loďky se však daly rozlišit podle rozdílnosti světla - jedna jasnější než druhá. Tato malá loďka křižovala toto moře světla neuvěřitelnou rychlostí. Zůstala jsem okouzlena tím spíš, když jsem viděla, že teď s mořem splyne a už ji nebude vidět; teď se vynoří, a zatímco se bude vzdalovat a nořit do moře, ocitne se na stejném místě, odkud vyšla. Můj vždy milý Ježíš se velmi bavil tím, že pozoroval tuto malou loďku a když mě zavolal, řekl mi: "Má dcero, moře, které vidíš, je moje Vůle. Má Vůle je Světlo a toto moře nemůže překročit nikdo jiný než ten, kdo chce žít ze Světla. Loďka, kterou vidíš, jak s takovou milostí překonává toto moře, je duše, která žije v mé Vůli. Tím, že neustále žije v mé Vůli, vdechuje vzduch mé Vůle a má Vůle ji zbavila dřeva, plachet, kotvy a stromu a zcela ji proměnila ve Světlo. Tak, jak duše neustále koná své úkony v mé Vůli, vyprazdňuje se a naplňuje se Světlem.

Kapitánem této lodi jsem Já - Já jsem ten, kdo ji řídí v tempu její rychlosti; Já jsem ten, kdo ji ponořuje hluboko do nitra, aby jí dopřál odpočinek a dal jí čas, aby se sjednotila s tajemstvími Mé Vůle. Nikdo by nebyl schopen ji vést, protože nezná moře, nemůže znát způsob, jak ji vést; ani já bych nikomu nedůvěřoval. Průvodce volím nanejvýš jako diváka a posluchače velkých divů, které má Vůle provádí. Kdo vůbec může být schopen řídit dráhu malé loďky podle mé Vůle? Na druhou stranu ji v jediném okamžiku přiměji udělat dráhy/cesty, které by jiný průvodce udělal za jedno století."

Pak dodal: "Vidíš, jak je krásná? Běží, potápí se a ocitá se na začátku. Je to sféra Věčnosti, která ji obklopuje a udržuje ji stále v jednom jediném bodě. Je to má neměnná Vůle, která ji nutí běžet její cestou, jež nemá začátek ani konec; a zatímco běží, nachází se v tomto pevném bodě mé neměnnosti. Podívejte se na Slunce - je nehybné, nepohybuje se, ale v jediném okamžiku jeho světlo pokryje celou Zemi. Totéž platí pro tuto loďku: je u Mne neměnná, ani se nepohne z onoho bodu, z něhož ji vysvobodila Má Vůle - vyšla z věčného bodu a tam zůstává. A jestliže se zdá, že běží, jsou to její činy, které běží a které jako sluneční světlo jdou všude a na všechna místa. To je ten zázrak: běžet a být v klidu. Tak chci a tak učiním toho, kdo žije v mé Vůli.

Ale chcete vědět, kdo je ta loď? Duše, která žije v mé závěti. Když vysílá své činy v mé Vůli, dělá své běhy, čímž dává mé Vůli příležitost, aby z jejího středu vyšlo mnoho dalších životně důležitých činů Milosti, Lásky a Slávy. A já, její Kapitán, vedu tento čin; běžím spolu s ní, aby to byl čin, kterému nic nechybí a který je hoden mé Vůle. V těchto věcech se velmi bavím; vidím malou dceru své Vůle, která spolu se Mnou běží a zůstává v klidu. Nemá nohy, ale je krokem všech; nemá ruce, ale je pohybem všech skutků; nemá oči, a ve světle mé Vůle je více než oči a světlo pro všechny. Ó, jak dobře napodobuje svého Stvořitele! Jak se Mi stává podobnou!

Pouze v mé Vůli může existovat skutečné napodobení. Slyším svůj nejsladší a nejtvořivější hlas, který zní mému uchu: "*Učiňme člověka k Našemu obrazu a podobě.* A s nekonečnou radostí říkám: "Zde jsou mé obrazy! Vrací se Mi pravá stvoření! Účel, pro který jsem stvořil člověka, je dokonán! Jak jsem šťastný! A svolávám celé nebe k hostině."

3. prosince 1921

Vykoupení je spása, Boží Vůle je svatost.

Cítila jsem se celá zničená a pochybovala o všem, co mi můj Ježíš říká o své Božské vůli, a říkala jsem si: "Jak je možné, že nechal uplynout tolik staletí, aniž by dal najevo tyto zázraky Boží Vůle, a že si mezi tolika svatými nevybral jednoho, který by dal počátek této plně Božské svatosti? A přece tu byli apoštolové a mnozí další velcí Svatí, kteří ohromili celý svět.

Když jsem o tom přemýšlela, přišel, nedal mi čas, přerušil mé myšlenky a řekl mi: "Malá Dcera mé Vůle se nechce dát přesvědčit. Proč stále pochybuješ?"

"Protože se vidím špatně, a čím víc mluvím, tím víc se cítím zničená.

A Ježíš: "Čím více k tobě mluvím o své Vůli, protože mé slovo je tvůrčí, vytváří mou Vůli ve tvé a tvoje zůstává proměněná a rozpuštěná před Mou mocí - to je důvod tvojí proměny. Věz, že tvá vůle se musí rozpustit v Mé, tak jako se sníh rozpouští pod paprsky žhnoucího slunce.

Musíš vědět, že čím větší je práce, kterou chci vykonat, tím více příprav je zapotřebí. Kolik proroctví, kolik příprav, kolik století předcházelo mému Vykoupení? Kolik symbolů a postav předcházelo početi Mé nebeské Maminky? Poté, co jsem uskutečnil Vykoupení, jsem musel posílit člověka v hodnotách Vykoupení; a k tomu jsem si vybral apoštoly jako hospodáře plodů Vykoupení, neboť měli hledat ztraceného člověka a vést ho do bezpečí prostřednictvím svátostí. Vykoupení je tedy spása - má zachránit člověka před jakoukoli propastí. Proto jsem vám jindy řekl, že naučit žít duši v Mé Vůli je větší než samotné Vykoupení: protože být spasen, žít normální život, tu padat, tu vstávat, není tak těžké. A to bylo zajištěno mým Vykoupením, protože jsem chtěl zachránit člověka za každou cenu; a to jsem svěřil svým apoštolům, jakožto uchovateli plodů Vykoupení. Protože jsem tedy musel nejdříve udělat to nejmenší, nechal jsem to největší na později a vyhradil jsem si jiné časy pro naplnění svých vznešených záměrů.

Život podle mé Vůle není jen spása, ale je to Svatost, která se musí povznést nad všechny ostatní svatosti a která musí nést pečeť Svatosti Stvořitele. Proto museli nejprve přijít patriarchové a proroci, po nich apoštolové a ustanovené svátosti, pak svatí. Všichni byli jenom přípravou na tuto největší Svatost, která je plně Boží. A stejně jako jsem si při Vykoupení vybral svou nesrovnatelnou Maminku jako spojovací článek se Mnou, z něhož měly vzejít plody Vykoupení, vybral jsem si tebe jako spojovací článek, z něhož měla vzejít Svatost života v Mé Vůli. Svatost, která, vychází z Mé Vůle, Mně má přinést plnou slávu Mého záměru, pro který byl člověk stvořen. Povede člověka, aby se po stejných stupních Mé Vůle, vrátil ke svému Stvořiteli. Čemu se tedy divíš? To jsou věci ustanovené od věčnosti a nikdo s nimi nebude moci pohnout.

Protože tato věc je veliká - zřízení mého království v duši i na zemi - jednal jsem jako král, který se musí zmocnit království. Nejdříve tam nejde, spíše si nejdříve nechá připravit královský palác, pak pošle své vojáky, aby připravili Království a disponovali národy, které si podřídí, pak následuje čestná stráž a ministři - a poslední je Král. To je pro krále důstojné. Tak jsem to udělal já: Dal jsem připravit svůj královský palác, jímž je Církev; vojáky byli svatí, aby mě dali poznat národům; pak přišli svatí, kteří rozsévají základy, jako moji nejbližší služebníci; a nyní přicházím já sám, abych vládl jako Král. Proto jsem si musel vybrat duši, v níž bych zřídil svůj první příbytek a v níž bych založil toto Království své vůle. Nech mě tedy vládnout a dej mi plnou svobodu."

5. prosince 1921

Kdo nepřijímá Boží dary, je nevděčný. Dar Boží Vůle byl Luise dán od okamžiku obnovení mystického manželství před Nejsvětější Trojicí, tedy před dvaatřiceti lety. Pochybnosti a těžkosti. Ježíš na ně předem odpovídá.

Poté, co jsem napsala to, co je uvedeno výše, jsem se cítila znepokojená a více než kdy jindy zničená. Když jsem se začala modlit, přišel můj vždy milující Ježíš, pevně mě přitiskl ke svému Srdci a řekl mi: "Dcero mé Vůle, proč nechceš poznat dary, které ti tvůj Ježíš chce dát? To je nejvyšší nevděk. Představ si krále, obklopeného svými věrnými služebníky, a chudého chlapce, bosého a otrhaného, který uchvácen láskou, touží vidět krále, vystoupí do královského paláce a dělá se menším, než je. Dívá se na krále zpoza služebníků a pak se skloní ze strachu, aby nebyl odhalen. Král si toho všimne, a zatímco se chlapec choulí za ministry, zavolá ho a vezme si ho stranou. Malý se třese a rudne, protože se bojí, že bude potrestán, ale král si ho přitiskne k srdci a řekne mu: "Neboj se, vzal jsem si tě stranou, abych ti řekl, že tě chci povýšit nade všechny. Chci, abys předčil všechny dary, které jsem dal svým ministrům, a nechci, abys ještě někdy opustil můj královský palác... Je-li chlapec vděčný, přijme s láskou královu nabídku; bude všem vyprávět o tom, jak je král dobrý. Řekne to ministrům a vyzve všechny, aby králi poděkovali. Je-li pak nevděčný, odmítne přijetí se slovy: "Co ode mne chcete? Jsem malý - chudý, otrhaný a bosý. Tyto dary nejsou pro mě. A ve svém srdci si uchová tajemství svého nevděku. Není to strašlivý nevděk? A co se s tím chlapcem stane? Tak je to i s tebou: protože se považuješ za nehodnou, raději se mých darů zbavuješ."

A já: "Má lásko, máš pravdu, ale nejvíc mě znepokojuje, že chceš pořád mluvit o mně. A On: "Je to správné, je nutné, abych o tobě mluvil. Bylo by hezké, kdyby ženich, který se má oženit se svou nevěstou, byl

nucen jednat s jinými, ale ne s ní? Přitom je nutné, aby si navzájem svěřovali svá tajemství, aby jeden věděl, co má druhý, aby rodiče tomuto páru poskytli věno a aby si předem zvykli na způsoby toho druhého."

A dodala jsem: "Řekni mi, můj živote, kdo je moje rodina? Co je mé a tvé věno? A s úsměvem pokračoval: "Tvoje rodina je Trojice. Copak si nepamatuješ, že jsem tě v prvních letech upoutání do postele vzal do nebe a slavili jsme naše spojení před Nejsvětější Trojicí? Ta tě obdařila takovými dary, které jsi ty sama dosud nepoznala; a když k tobě mluvím o své Vůli, o jejích účincích a hodnotě, dávám ti objevit dary, kterými jsi od té doby byla obdařena. Nemluvím k tobě o svém věnu, protože co je Moje, je i tvoje. A pak, po několika dnech, jsme My, Tři božské Osoby, sestoupili z nebe, zmocnili se tvého srdce a vytvořili v něm Svě trvalé sídlo. Převzali jsme otěže tvé inteligence, tvého srdce a celého tvého já; a vše, co jsi dělala bylo vylitím Naší Tvůrčí Vůle nad tebou a potvrzením toho, že tvá vůle byla oživována Věčnou Vůlí.

Práce je již hotová. Nezbývá nic jiného, než ji zveřejnit, aby jsi se nejen ty, ale i ostatní mohli podílet na těchto velkých dobrech. A to dělám tak, že povolávám tu jednoho, tu druhého služebníka, a dokonce i služebníky ze vzdálených míst, abych jim tyto velké pravdy oznámil. Proto je tato věc Moje – ne tvoje; nech Mne tedy jednat. Ba co víc, musíš vědět, že pokaždé, když vyjvíš jednu další hodnotu Mé Vůle, pocít'uji takovou spokojenost, že tě miluji znásobenou láskou."

A já, červenajíc se nad svými potížemi, jsem řekla "Mé nejvyšší a jediné Dobro, podívej, jak jsem se stala ještě horší. Dříve jsem nepochybovala o tom, co jsi mi řekl, nyní - kolik pochybností, kolik obtíží. Sama nevím, kam na ně chodím". A Ježíš: "Ani s tím si nedělej starosti. Mnohokrát sám způsobuji tyto obtíže, abych odpověděl nejen tobě, abych ti potvrdil pravdy, které ti říkám, ale abych odpověděl všem, kteří při čtení těchto pravd mohou mít pochybnosti a obtíže. Odpovídám jim předem, aby našli světlo a všechny jejich obtíže se rozplynuly. O kritiku nebude nouze, proto je vše potřebné."

10. prosince 1921

Plodnost jednoho činu vykonaného v Boží Vůli.

Když jsem byla ve svém obvyklém stavu, přišel můj vždy milý Ježíš a řekl mi: "Má dcero, jak velký je jeden skutek učiněný v mé Vůli! Kdyby ses zeptala Slunce: 'Víš kolik semen jsi oplodnilo? Kolik se jich rozmnožilo od chvíle, kdy jsi vystoupilo nad náš obzor?'; ani Slunce, ani žádný jiný tvor, jakkoli vzdělaný, by ti nebyl schopen říci, byť jen přibližným číslem, kolik semen oplodnilo nebo kolik jich rozmnožilo.

Jeden čin vykonaný v Mé Vůli je víc než Slunce, které do nekonečna rozmnožuje ne lidská, ale božská semena. Ó, jak tento čin, překonává plodnost a mnohonásobnost semen, která zplodilo Slunce! V duchovním světě nastává obnova a taková harmonie, že to všechny přitahuje. Při poslechu této harmonie se rozeběhají ti, kdo jsou k tomu nejvíce otevřeni. Tisíce a tisíce účinků vznikají jako mnoho semen; a protože čin vykonaný v mé Vůli s sebou nese Tvůrčí sílu, oplodňuje tato semena způsobem, který je pro konečnou mysl nevypočitatelný. Proto jsou úkony konané v mé Vůli Božskými semeny, která s sebou nesou Tvořivou Sílu a která více než slunce nejen plodí, ale vytvářejí další semena a rozmnožují je do nekonečna. Dávají Mi pole pro nová Stvoření, uvádějí do pohybu Mou Sílu a jsou nositeli Božského Života."

15. prosince 1921

Sjednocení sebe sama v Ježíši splynutím s jeho Vůlí. Pouze skutky vykonané v Boží Vůli se vrací zpět k původci v němž byla duše stvořena a nabývají života ve sféře Věčnosti.

Když jsem byla ve svém obvyklém stavu, můj vždy milý Ježíš mi při příchodu řekl: "Má dcero, znovu se Mnou sjednot'. A víš jak se Mnou můžeš znovu sjednotit? Tím, že se celá spojíš v Mé Vůli. Dokonce i dech, tlukot srdce a vzduch, který dýcháš, nesmí být nic jiného než splynutí v mé Vůli. Tak nastává řád mezi Stvořitelem a stvořením a ono se vrací k původci z něhož vzešlo. Všechny věci jsou v pořádku, mají své čestné místo a jsou dokonalé, když se nepohnou od původce z něhož vzešly. Jakmile se od původce vzdálí, vše je neuspořádané, zneuctěné, nedokonalé. Pouze činy vykonané v mé Vůli se vrací zpět k původci, v němž byla duše stvořena a ožívají ve sféře Věčnosti. Duše svými činy přinášejí Stvořiteli božské pocty a slávu jeho vlastní Vůle. Všechny duše s ostatními činy zůstávají dole a čekají na poslední hodinu života, aby každá z nich podstoupila svůj vlastní soud a bolest, kterou si zaslouží. Žádný čin vykonaný mimo Mou Vůli, ani dobrý, nelze nazvat čistým. Pouhý nedostatek touhy po mé Vůli znamená házet bláto na nejkrásnější díla. A jen pouhé vzdálení se od svého původce

zasluhuje trest. Stvoření bylo vysvobozeno na křídlech mé Vůle a na týchž křídlech bych chtěl, aby se ke mně vrátilo - ale marně čekám. Tím je vše v nepořádku a zmatku. Proto vstup do Mé Vůle, abys Mi ve jménu všeho dala zadostiučinění za tak velký nepořádek."

18. prosince 1921

Mír je jaro duše.

Cítila jsem se velmi smutná a sklíčená kvůli nepřítomnosti mého sladkého Ježíše. Po celém dni mé bolesti přišel pozdě v noci, přitiskl se mi rukama ke krku a řekl mi: "Má dcero, co se děje? Vidím v tobě špatnou náladu a zachmuřenost, které tě činí nepodobnou Mně a přerušují proud blaženosti, který mezi Mnou a tebou téměř vždy existoval. Ve Mně je všechno pokojné, proto v tobě nestrpím ani jediný stín, který by mohl zahalit tvou duši. Pokoj je pramenem duše. Všechny ctnosti kvetou, rostou a usmívají se jako rostliny a květiny pod paprsky slunce na jaře, které pomáhají všem věcem přírody, aby každá z nich vydala své vlastní ovoce. Nebýt jara, které svým okouzlujícím úsměvem vytrhává rostliny z letargie chladu a odívá zemi do květinového pláště, který svým sladkým kouzlem vyzývá každého, aby ji obdivoval, byla by země strašná a rostliny by nakonec uschly. Mír je tedy božský úsměv, který vytrhne duši z jakékoli letargie. Jako nebeské jaro otrásá duši z chladu vášní, slabostí, bezmyšlenkovitosti atd. a svým úsměvem dává rozkvést všem květům, více než na rozkvetlém poli, a dává vyrůst všem rostlinám, po nichž se nebeský Hospodář rád prochází a trhá plody, aby z nich učinil svůj pokrm. Proto je pokojná duše mou zahradou, v níž se těším a bavím.

Mír je světlo a vše, co duše myslí, říká a dělá, je světlo, které vyzařuje, a nepřítel se k ní nemůže přiblížit, protože se cítí tímto světlem zasažen, zraněn a oslněn a je nucen prchat, aby nebyl oslepen.

Mír je vláda nejen nad sebou samým, ale i nad druhými. Před mírumilovnou duší tak všichni zůstávají buď podmaněni, nebo zmateni a poníženi. Proto se buď nechají ovládnout a zůstanou jako přátelé, nebo odejdou zmatení, neschopní udržet důstojnost, neokázalost a sladkost duše, která má mír. I ti nejzvrácenější cítí sílu, kterou obsahuje. Proto se tolik chlubím tím, že se nazývám Bohem pokoje - Knížetem pokoje. Beze Mne není míru, jen Já sám jej vlastním a dávám jej svým dětem jako legitimním dětem, které zůstávají vázány jako dědicové všech mých dober.

Svět, stvoření, tento mír nemají, a co není vlastněno, nemůže být dáno. Mohou dát nanejvýš zdánlivý pokoj, který je vnitřně trýzní - falešný pokoj, který v sobě obsahuje jedovatý doušek; a tento jed uspává výčitky svědomí a vede člověka do království neřesti. Proto pravý pokoj jsem já a chci tě ukrýt ve svém pokoji, aby tě nikdo nerušil a aby stín mého pokoje jako oslnivé světlo od tebe daleko odhánělo cokoli nebo kohokoli, kdo by mohl tvůj pokoj zastínit."

22. prosince 1921

Pouze záměr milovat Boha udržuje duše otevřené k přijímání proudu všech jeho milostí. Boží vůle je největší ze všech ctností.

Když jsem pokračovala v obvyklém stavu, můj vždy milovaný Ježíš se zjevil v oslnivém světle a toto světlo, rozplývající se v dešť světla, přšelo na duše. Mnozí však tento proud světla nepřijali, byli jakoby uzavřeni; a proud letěl tam, kde našel duše otevřené k jeho přijetí. A můj sladký Ježíš mi řekl: "Má dcero, proud Mé Milosti vstupuje do duší, které jej přijímají z čisté lásky. Pouze záměr milovat Mě, udržuje duše otevřené pro přijetí proudu všech mých milostí. Láska jsem Já - láska jsou ony. Jsou tedy v nepřetržitém proudu pro Mne a Já pro ně. Na druhé straně ti, kdo působí s lidským záměrem, jsou pro Mne uzavřeni; jejich proud je otevřený všemu lidskému, takže přijímají proud toho, co je lidské. Ten, kdo působí s cílem hřešit, přijímá proud viny; a ten, kdo působí s ďábelským cílem, přijímá proud pekla. Záměr v konání dává člověku mnoho různých odstínů; proměňuje ho v někoho krásného nebo v někoho ošklivého, ve světlo nebo v temnotu, ve svatost nebo v hřích. Ať už je účel v působení jakýkoli, takový je člověk. Proto můj proud nevstupuje do každého a protože je odmítán dušemi, které jsou přede Mnou uzavřeny, vybijí se prudčeji a hojněji na duších, které jsou otevřené".

Po těchto slovech zmizel. Později se však vrátil a dodal: "Mohla bys mi říct, proč Slunce osvětluje celou zemi? Protože je mnohem větší než Země, a protože je větší, může svým světlem pokrýt celý obvod Země. Kdyby bylo menší, osvětlovalo by jen její část, ale ne celou. Proto jsou menší věci zahaleny a pohlceny většími věcmi.

Má Vůle je největší ze všech ctností, a proto všechny ctnosti zůstávají jako zmenšené a rozpuštěné v mé Vůli. Ba co víc, před ctností svatosti mé Vůle se ostatní ctnosti chvějí z úcty k mé Vůli. A pokud bez mé Vůle ctnosti pomýšlejí na to, že vykonají něco velkého, při kontaktu se svatostí, s mocí a ctností mé Vůle si uvědomují, že neudělaly nic; Abych je naučil pokoře, jsem nucen je ponořit do nesmírného moře mé Vůle. Nejen, že má Vůle má nade vším prvenství, ale dává ctnostem různé odstíny krásy; vkládá na ně božské barvy, nebeskou glazuru a oslnivé světlo. Pokud tedy ctnosti nejsou pokryty mou Vůlí, mohou být dobré, ale ne krásné onou Krásou, která okouzluje, čaruje a okouzluje nebe i zemi."

Potom mě můj sladký Ježíš přenesl mimo sebe a ukázal mi, jak se pod mořem otevírají vodní kanály, které si razí cestu pod zem a zaplavují základy měst - a někde se budovy hrotí, někde mizí, jak se tyto vodní propasti otevírají a pohlcují je do země. A Ježíš celý rozrušený: "Člověk to nechce zastavit a má Spravedlnost je nucena zasáhnout. Mnoho je měst, která budou zasažena vodou, ohněm a zemětřesením". A já: "Má lásko, co to říkáš? To přece neuděláš...! A když jsem se k Němu chtěla modlit, zmizel."

23. prosince 1921

Ten, kdo působí podle Boží vůle, dává Ježíši pole k uvolnění nových děl, nové lásky a nové síly. Účinky Ježíšova spánku.

Cítila jsem se celá ponořená do Boží vůle a můj sladký Ježíš mi po příchodu řekl: "Dcero mé Vůle, jak působíš a žiješ v mé Vůli, dáváš z mé Vůle vzejít dalším novým činům a dáváš mi pole pro nové skutky, novou lásku a novou sílu. Jak šťastný se cítím, že stvoření tím, že žije v mé Vůli, mi dává pole k působení! Na druhé straně to, které nežije v mé Vůli, ochromuje – znehybňuje mou náruč a činí mou Vůli pro ně zbytečnou, přestože mou bytost vede k pohybu a k činnosti neodolatelná síla mé Lásky. Pouze ten, kdo žije v mé Vůli, dává Mi všechno to, co vede Mou bytost k pohybu a k činnosti. Je to neodolatelná Síla, pole působnosti a Já oživuji i ty nejmenší úkony své Božské Vůle. Nepohrdám vložit pečeť Božské ctnosti i na ty nejmenší věci. Proto tolik miluji tu, která žije v Mé Vůli, a každý její čin obklopuji takovou milostí, takovou důstojností a slušností: protože chci čest a slávu Svého Božského díla. Proto buď pozorná a dobře si rozmysli, že pokud vše, co děláš, nečiníš v mé Vůli, svému Ježíši nedáváš nic. Ach, kdybys věděla, jak Mne zahálka tíží, jak Mne zarmucuje - byla bys pozornější, vid'?" "Ano" odpověděla.

Když jsem pak chtěla zavřít oči a usnout, řekla jsem si: "I můj spánek je ve tvé vůli. Ba co víc, kéž se můj dech promění ve Tvůj, abych vše, co Ježíš dělal ve spánku, dělala i já. Ale opravdu můj Ježíš spal?". A Ježíš se vrátil a dodal: "Má dcero, můj spánek byl nesmírně krátký, ale spal jsem. Nespal jsem však kvůli sobě, ale kvůli tvorům. Jako Hlava jsem představoval celou lidskou rodinu a musel jsem nad všemi položit své Lidství, abych jim dopřál odpočinek. Viděla jsem všechny tvory zahalené pláštěm nepokojů, bojů, neklidu - někteří upadali do hříchu a zůstávali zarmoucení; některé ovládaly tyranské vášně, které chtěli přemoci, a zůstávali znepokojení; někteří chtěli konat dobro a bojovali. Celkově vzato, nebyl zde žádný pokoj, protože pravý pokoj se dostavuje tehdy, když se vůle stvoření vrací do vůle svého Stvořitele, z níž vzešla. Mimo střed, posunutý od původce, žádný mír není. Proto se mé Lidství během spánku položilo na všechny a zahalilo je jakoby do pláště, podobně jako slepice, když svolává svá mláďata pod svá mateřská křídla, aby je uspala. Stejně tak, rozprostírajíc se nade všemi, jsem povolal všechny své děti pod svá křídla, abych některým dal odpuštění hříchů, některým vítězství nad vášněmi, některým sílu v boji; abych všem dal pokoj a odpočinek. A abych v nich nevzbudil strach, ale dodal jim odvalu, učinil jsem tak ve spánku. Kdo by se bál někoho, kdo spí?"

Nyní se svět nezměnil, spíše je uprostřed bojů více než kdy jindy, a proto chci někoho, kdo spí v mé Vůli, aby zopakoval účinky spánku mého Lidství." Pak utrápeně zopakoval: "A mé další děti - kde jsou? Proč všechny nepřijdou ke Mně, aby získaly klid a mír? Zavolejme je, zavolejme je společně." A zdálo se, že Ježíš je bude volat jménem - jednoho po druhém. Ale těch, kteří přišli, bylo málo.

25. prosince 1921

Jak bylo Ježíšovo lidství živeno jeho Vůlí. Duše, které žijí v Boží Vůli obklopovaly a utěšovaly Ježíše při Jeho narození. Ten, kdo žije v Božské Vůli je Ježíši nejbližší.

Když jsem byla ve svém obvyklém stavu, můj sladký Ježíš se mi ukázal jako malé dítě - celý ztuhlý zimou; vrhl se mi do náruče a řekl mi: "Jaká zima, jaká zima! Zahřej mě, moje milá dcero nenech mě už mrznout!" A tak

jsem se na něj podívala. Přitiskla jsem si Ho k srdci a řekla Mu: "Ve svém srdci mám Tvou Vůli, její teplo je tedy víc než dostatečné, aby Tě zahřálo. A Ježíš, celý spokojený: "Má dcero, Má Vůle obsahuje všechno a ten, kdo Ji vlastní, Mi může dát všechno. Má Vůle byla pro Mne vším: Vůle mě počala, zformovala mě, nechala mě růst a dala mi narodit se. Jestliže mi Maminka přispěla tím, že mi dala krev, mohla tak učinit, protože obsahovala mou Vůli, pohlcenou v ní. Kdyby v sobě neměla mou Vůli, nemohla by přispět k utváření mého Lidství. Proto mi má přímá Vůle a má Vůle, která byla vstřebána v mé Mamince, dala život. To, co je lidské, nade Mnou nemělo žádnou moc - nemohlo Mi nic dát; pouze Božská Vůle Mě živila Svým dechem a vynesla Mě na světlo.

Ale myslíš, že to byl chlad vzduchu, který mě přiměl zmrznout? Ach, ne! Byl to chlad srdcí, který Mě ochromil, a byl to nevděk, který Mě přiměl k hořkému pláči hned při mém prvním výstupu na světlo. Má milovaná Maminka můj pláč utišila, ačkoli i Ona plakala. Naše slzy se smísily; a vyměňující si první polibky, objímali jsme se. Ale náš život měl být smutek a pláč, a tak jsem se Ji nechal uložit do jeslí, abych se vrátil k pláči a vzlyky a slzami volal své děti. Chtěl jsem je svými slzami a nářky pohnout k lítosti, aby mi naslouchaly.

Ale víte, kdo byl první po mé Mamince, kterou jsem svými slzami povolal, aby mi byla nablízku v mých jeslích a vylévala se v lásce? Byla jsi to ty - malá Dcera Mé Vůle. Byla jsi tak maličká, že jsi svou maličkostí předčila mou drahou Maminku, a to natolik, že jsem tě mohl držet ve své blízkosti, ve svých vlastních jeslích, a mohl jsem ti do srdce vylít své slzy. Tyto slzy v tobě zpečetily Mou Vůli a učinily tě legitimní dcerou Mé Vůle. Mé Srdce se radovalo, když vidělo, že vše, co má Vůle vydala ve Stvoření, se v tobě vrací jako celek, v mé Vůli. To bylo pro Mne důležité a nezbytné - při mém prvním vystoupení na světlo tohoto světa jsem měl obnovit práva Stvoření a přijmout Slávu, jako by se stvoření od Mé Vůle nikdy neodchýlilo. Proto první polibek a první dary mého něžného věku byly určeny tobě."

A já: "Má lásko, jak je to možné, když jsem tehdy neexistovala? A Ježíš: "V Mé Vůli vše existovalo a všechny věci byly pro Mne jedním jediným bodem. Viděl jsem tě tehdy, stejně jako tě vidím nyní, a všechny milosti, které jsem ti dal, nejsou ničím jiným než potvrzením toho, co ti bylo dáno od věčnosti. A viděl jsem nejen tebe, ale viděl jsem v tobě i svou malou rodinu, terá bude žít v Mé Vůli. Jak jsem se cítil šťastný! Ti konejšili můj pláč, hráli mě a obklopovali mě jako koruna, bránili mě před proradností ostatních tvorů."

Zůstala jsem znepokojená a pochybovačná. A Ježíš: "Jak je to? Pochybuješ? Ještě jsem ti nic neřekl o vztazích, které existují mezi Mnou a duší, která žije v Mé Vůli. Prozatím ti řeknu, že mé Lidství žilo z neustálého vylévání Boží Vůle. Kdybych se nadechl jen jediného dechu, který by nebyl ožívován Božskou Vůlí, bylo by to jako bych se degradoval a upadal ze své vznešenosti. Nyní je mi nejbližší duše, která žije v mé Vůli a ve všem, co mé Lidství vykonalo a vytrpělo, je první ze všech, kdo přijímá plody a účinky, které mé Lidství obsahuje."

27. prosince 1921

Duše, která žije v Boží Vůli, dává v platnost výtěžky Stvoření a vše, co dělá je výlevem jejího Ježíše, který k ní přichází."

Když jsem pokračovala ve svém obvyklém stavu, můj sladký Ježíš mi řekl: "Má dcero, pokaždé, když duše vstoupí do mé Vůle, odráží se v zrcadle mého Božství a když se odráží, dostává božské rysy a tyto rysy ji spojují s Božstvím. A když v ní Božské Osoby naleznou Svou vlastní fyziognomii, poznají ji jako někoho ze Své rodiny; dají jí místo ve Svém středu a připustí ji ke Svým tajemstvím. A rozpoznávají v ní Svou vlastní Vůli jako střed života, připouštějí ji k tomuto věčnému bodu a obohacují ji vším, co Věčnost obsahuje. Ó, jak je krásné vidět tento Náš malý obraz, jak je zaplavován vším, co Věčnost obsahuje! Jelikož je duše malá, cítí se ztracená, utopená, neschopná to v sobě pojmout; ale Lásko, uskutečňování života Naší vůle v ní, ji tlačí k tomu, aby se v Nás odrážela, zatímco Naše věčné vlny v ní pokračují jako stroj, který nikdy nepřestává v pohybu. Ó, jak My se radujeme!

To byl jediný účel stvoření člověka: výměnou našich vůlí - on s Námi a My s ním – působit si radost a zároveň učinit člověka zcela šťastným. Jakmile člověk spojení s Naší Vůlí přerušil, začaly Naše hořkosti a také jeho neštěstí. Proto se účel stvoření nezdařil.

A kdo nám toto selhání kompenzuje? Kdo dává v platnost výnosy Našeho stvoření? Duše, která žije v Naší Vůli. Nechává za sebou všechny generace a jako by byla první, kterou jsme stvořili, uvádí se do pořádku podle účelu, pro který jsme stvořili člověka. Naše Vůle a její Vůle jsou jedno, protože ona působí s Božskou Vůlí. Naše Vůle působí v lidské vůli - a zde začínají Naše Božské vývody v lidské vůli; účel Stvoření je nyní v

platnosti. A protože Naše Vůle má nekonečně mnoho způsobů, jakmile najde duši, která se nabídne, aby nechala Naši Vůli působit, okamžitě se vzpamatuje ze selhání všech ostatních lidských vůlí. Proto ji milujeme natolik, že předčí veškerou lásku ke všem ostatním tvorům dohromady. Ona poskytla Naši Vůli, utlačované a opovrhované u ostatních tvorů, důstojnost, čest, slávu, režim a život. Jak bychom jí nemohli dát všechno?"

Pak jako by nemohl zadržet svou lásku, přitiskl mě ke svému Srdci a dodal: "Všechno - všechno malé Dceři mé vůle. Budu nad tebou v nepřetržitém výlevu - tvé myšlenky budou výlevem Mé Moudrosti, tvé pohledy budou výlevem Mého Světla, tvůj dech, tlukot tvého srdce, tvé konání budou předcházet nejprve Mé výlevy a pak budou mít život. Buďte pozorní a ve všem, co děláte, myslte na to, že je to vylití vašeho Ježíše, které k vám přichází."

28. prosince 1921

Strach o Luisu; Ježíš jí dává pokoj. Luisa chce, aby Ježíš plnil její vůli.

Cítila jsem se velmi ztrápeně a tak tísnivě, že jsem měla pocit, že umírám, kvůli jistým věcem, které zde není nutné vypisovat. Můj sladký Ježíš mě po příchodu vzal do náruče, aby mě podepřel a dodal mi sílu, a pak mi se vši sladkostí a dobrotou řekl: "Má dceru, co je to, co je to? Příliš se trápíš a já to nechci." A tak se na mě podíval. A já: "Můj Ježíši, pomoz mi, neopouštěj mě v takové hořkosti. Nejvíce mě tísní to, že cítím, jak ve mně vzniká vůle, která by Ti chtěla říci: "Tentokrát budeš plnit mou vůli - ne já Tvou." A tak jsem se rozhodla, že Ti to řeknu. Pouhá myšlenka na to mi způsobuje smrt. Ó, jak pravdivé je, že Tvá vůle je život! Ale okolnosti mě tlačí... Ó, prosím, pomoz mi! A propukám v pláč. A Ježíš, nechávaje si smáčet ruce mými slzami a tisknouc mě ještě víc, dodal: "Dceru moje, odvahu, neboj se - já jsem pro tebe. Vidíš, jak krásné jsou mé ruce zalité slzami té, která se bojí neplnit mou Vůli? Ani jedna z nich nespadla na zem. Teď poslouvej a uklidni se: Udělám, co chceš, ale ne proto, že to chceš ty, spíše jako bych to chtěl Já Sám. Nejsi šťastná? Koneckonců je nutné trochu pozastavit tvůj stav; nemám nikoho, komu bych tě svěřil. Kdo by to mohl udělat? Mají srdce pokryté železným pancířem. Mým hlasům nenaslouchají, ani jim nerozumějí; hříchy jsou strašné, oběti obrovské; biče jsou již u dveří města - bude velká smrtelnost. Proto je třeba trochu pozastavit tvůj stav, který brání průběhu mé Spravedlnosti. Tím Mně umožníš, abych přišel, ustoupil tvou vůli, aniž bych tě nutil vystupovat z Mé Vůle a postaral se o vše, co chceš podle tvé vůle."

Zůstala jsem rozhořčená víc než kdy jindy kvůli mnoha dalším věcem, které mi Ježíš řekl ohledně našich smutných časů, i když klidná, protože mě ujistil, že mě nenechá odejít ze své vůle.

Následujícího dne však přišla moje královna maminka, přinesla mi Ježíška, položila mi ho do náruče a řekla mi: "Dceruško, drž Ho pevně, nepouštěj Ho. Kdybys věděla, co chce udělat...! Modli se k Němu, modli se k Němu... Modlitba v Jeho vůli Ho uchvacuje a spoutává - alespoň některé pohromy by byly zadrženy." A tak jsem se modlila. Poté, co to řekla, zmizela a já se vrátila k tragickým pochybnostem, že bych mohla Ježíše přimět, aby plnil mou vůli.

3. ledna 1922

Vztahy, které existují mezi Boží Vůlí a lidskou vůlí.

Když jsem pokračovala ve svém obvyklém stavu, můj vždy milý Ježíš mi při příchodu řekl: "Dceru mé Vůle, pojď do mé Vůle, abys poznala vztahy, které existují mezi Božskou Vůlí a lidskou vůlí, kterou stvoření rozbilo už v pozemském ráji. Ale duše, která nezná jiný život než Život mé Vůle, obnovuje mou Vůli, znovu ji svazuje a vrací jí všechny vztahy, které stvoření porušilo - vztahy stvoření a principu existence. Byly to svazky spojení mezi Stvořitelem a stvořením - vztahy podobnosti, svatosti, vědy, moci... Vše, co obsahuje, jsem uvedl do vztahu s člověkem - vztahů v řádu všech stvořených věcí; a jemu jsem dal přednost přede vším.

Nyní, když stvoření odstoupilo od mé Vůle, přerušilo všechny tyto vztahy a postavilo se do vztahu s hříchem, s vášněmi, se svým nejzarytější nepřitelem. Proto se duše, která žije v Mé Vůli, povznáší tak vysoko, že nechává všechny za sebou; staví se do souladu mezi Mnou a jí; vrací se zpět k původci a všechny přerušené vztahy uvádí do pořádku. Všechny stvořené věci ji chválí a uznávají ji za svou právoplatnou dceru a cítí se poctěny, že jim vládne. Účel, pro který byly stvořeny - aby se nechaly vést a poslouchaly její sebemenší přání - je již splněn. Proto celá příroda zůstává v její blízkosti v úctě a jásá, když vidí, že se jejímu Bohu konečně dostává

slávy kvůli poslání, pro kterou ji stvořil - sloužit člověku. A tak oheň, světlo, voda, chlad se nechají vést a věrně poslouchají.

Má Láska rychle připravila lék, aby spasila lidstvo, tím, že jsem se stal se člověkem. Také duše, která žije v Mé Vůli, tím, že se vrátila ke svému věčnému původci, z něhož vzešla, ještě dřív, než se zformovalo mé Lidství, líbala a uctívala Mou Krev a Mé rány. Milovala moje kroky a mé skutky a tím vším utvořila důstojný rámec mému Lidství.

Ó, duše, která žiješ v Mé Vůli, ty sama jsi smyslem slávy Stvoření, ozdobou a ctí Mých děl a naplněním Mého Vykoupení! V tobě vše soustřeďuji, a chci skrze tebe obnovit všechny vztahy. A kdyby ti ze slabosti něco chybělo, pro slávu a čest mé Vůle rád tě doplním. Buď tedy pozorná a tuto nejvyšší spokojenost věnuj svému Ježíši."

5. ledna 1922

Božská bytost je vedena neodolatelnou silou, aby se sdílela se stvořením. Ježíš nemůže snést, když vidí duši, která žije v Jeho Vůli, jak se kvůli Němu trápí.

Cítala jsem se velmi rozhořčená a můj Ježíš mi po příchodu, když mě celou sevřel, řekl: "Nemohu snést, že jsi tak rozhořčená, a chci tě za každou cenu vidět šťastnou. Chci vidět, jak na tvých rtech opět vyvstává úsměv, který přináší blaženost Mé Vůli. Řekni mi tedy, co chceš, abych tě učinil opět šťastnou? Je možné, abych ti po tak dlouhé době, kdy jsi Mi nic neodepřela, nedal to, co chceš, a neučinil tě spokojenou?"

A já: "Má Lásko, chci, abys mi dal milost vždy, vždy konat Tvou Vůli - to mi stačí. Jak moc se bojím, že bych ji nemohla plnit! Není to snad největší neštěstí - neplnit Tvou Vůli ani v té nejmenší věci? A přece mě k tomu podněcují Tvé návrhy, sama Tvá pozornost, protože vidím, že chceš plnit mou vůli ne proto, že je to Tvá Vůle, ale proto, že mě chceš učinit šťastnou a zbavit mé srdce hořkosti, kterou je jakoby prosáklé. Ach, Ježíši, Ježíši, nedovol to! Chceš-li mě učinit šťastnou, Tvé Síle nechybí žádné prostředky, které by mě zbavily mého trápení."

A Ježíš: "Ne, neboj se. Nikdy se nestane, aby naše vůle byla byt' jen zraněna. Bude-li třeba zázraku, udělám ho, ale naše vůle se nikdy nerozdělí. Proto se v tomto ohledu uklidni a buď veselá."

Poslouchej: Má Bytost je vedena neodolatelnou silou, aby se sdílela se stvořením. Mám ti ještě mnoho věcí k vyprávění - mnoho dalších pravd, které neznáš. Všechny mé pravdy v sobě nesou štěstí, které každá z nich obsahuje, a kolik pravd duše pozná, tolik různých štěstí získá. Nyní, když najdou tvé srdce rozhořčené, cítím, že štěstí mých pravd je zastíněno, a nemohou se svobodně sdělovat. Jsem jako šťastný otec, který vlastní plnost celého štěstí a chce učinit šťastnými všechny své děti. Když nyní vidí, že ho jedno z jeho dětí opravdu miluje, a vidí ho smutné, zamyšlené, chce za každou cenu učinit své dítě šťastným a zbavit ho těchto rozpaků. A pokud otec ví, že ten smutek je způsoben láskou, kterou k němu dítě chová - ó! pak si nemůže dát pokoj; použije všechno své umění a přinese jakoukoli obět', aby učinil své dítě šťastným. Tak je to i se mnou. A protože vím, že tvé trápení je způsobeno mnou, nevidím-li tě, jak jsi opět radostná a jsi poznamenána mým vlastním štěstím, stávám se nešťastný a budu čekat, až to pochopíš a vrátíš se šťastná do mé náruče."

11. ledna 1922

Duše, které žijí v Boží Vůli, budou pro Tělo Církve jako kůže pro tělo a přinesou všem jeho členům ochranu a výživu pro jejich život.

Když jsem se ocitla ve svém obvyklém stavu, přemýšlela jsem o svaté Boží Vůli a řekla jsem si: "Všechny děti Církve jsou údy mystického Těla, jehož hlavou je Ježíš. Jaké místo v tomto mystickém Těle zaujmou duše, které plní Boží Vůli?" A Ježíš, vždy vlídný, mi při příchodu řekl: "Má dcero, Církev je mé mystické Tělo, jehož hlavou se chlubím. Ale aby se do tohoto Mystického Těla dostaly údy, musí dorůst do patřičného vzrůstu, jinak by mé Tělo deformovaly. Ale běda - kolik jich nejenže nemá patřičný poměr, ale je shnilých, zraněných až se mé Hlavě a ostatním zdravým údům oškliví. Nuže, duše, které žijí nebo budou žít v mé Vůli, budou pro Tělo mé Církve jako kůže pro tělo. Tělo má vnitřní kůži a vnější kůži, a protože v kůži probíhá krevní oběh, který dává život celému tělu, právě díky tomuto oběhu dosahují údy náležité velikosti. Kdyby nebylo kůže a krevního oběhu, bylo by lidské tělo na pohled nepříjemné a jeho údy by nerostly do patřičných rozměrů."

Nyní se podívej, jak jsou pro Mne tyto duše, které žijí v Mé Vůli potřebné. Protože jsem je určil, aby byly jako kůže pro tělo Mé Církve a jako oběh života pro všechny údy, budou to ony, kdo dají správný růst údům, které nerostly; kdo uzdraví zraněné údy a kdo obnoví svěžest, krásu a nádheru celého Mystického těla tím, že budou neustále žít v Mé Vůli, čímž se plně připodobní Mé Hlavě, která bude sedět v plném majestátu nad všemi těmito údy. Proto nemůže nastat konec dnů, pokud nebudu mít tyto duše, které žijí jakoby rozpuštěné v mé Vůli - ty mě zajímají víc než cokoli jiného. Jaký dojem by bez nich toto mystické Tělo udělalo v nebeském Jeruzalémě? A pokud Mě toto zajímá víc než cokoli jiného, musí to zajímat i tebe víc než cokoli jiného, pokud Mě miluješ. Od nynějška budu tvým skutkům konaným v Mé Vůli dávat ctnost oběhu života pro celé Mystické Tělo Církve. Stejně jako krevní oběh v lidském těle se tvoje skutky, rozšířené v rámci nesmírnosti Mé Vůle, rozšíří na všechny a pokryjí tyto údy jako kůže, čímž jim dají náležitý růst. Proto buď pozorná a věrná."

Potom jsem se modlila, celá odevzdaná do Ježíšovy Vůle, a téměř bez přemýšlení jsem řekla: "Má Lásko - všechno ve tvé Vůli: mé malé bolesti, mé modlitby, tlukot mého srdce, můj dech - všechno, co jsem a co mohu, spojeno se vším, co jsi Ty, abych dala správný růst údům mystického těla." Když mě Ježíš vyslechl, dal se znovu vidět a s úsměvem a uspokojením dodal: "Jak je krásné vidět, že mé pravdy ve tvém srdci jsou jako pramen Života. Okamžitě se rozvíjejí a díky našemu sdílení přinášejí bohaté ovoce. Proto se Mi se vším svěřuj, a jakmile uvidím, že tě jedna pravda udělala šťastnou, bude to pro Mne čest a předám ti další pramen pravdy."

14. ledna 1922

Nejsvětější Trojice, nedostupné Světlo, které dává život všem.

Ocitla jsem se mimo sebe a uviděla jsem otevřená nebesa a Světlo, nepřístupné žádnému stvoření. Z nitra tohoto Světla sestupovaly paprsky, které pronikaly do všech tvorů - nebeských, pozemských i těch v očištění. Některé paprsky byly tak oslnivé, že ačkoli člověk zůstal proniknut, uchváten a nadšen, nevěděl by, jak popsat něco z toho, co obsahovaly. Jiné paprsky byly méně oslnivé a člověk dokázal popsat krásu, štěstí a pravdy, které obsahovaly. Síla Světla však byla taková, že jsem sama nevěděla, zda se moje malá mysl bude schopna ještě někdy vrátit zpět do sebe. Kdyby mnou můj Ježíš svými slovy nevzpamatoval, žádná lidská síla by mě nedokázala z toho Světla vytáhnout zpět, aby mě povolala zpět k životu. Ale bohužel jsem stále nehodná své drahé nebeské vlasti! Má nehodnost mě nutí bloudit ve vyhnanství, ale - ach, jak je to pro mě těžké!

Pak mi Ježíš řekl: "Dcero moje, pojďme spolu zpátky do tvého lůžka. To, co vidíš, je Nejsvětější Trojice, která jako by držela všechny tvory ve své dlani, a protože dává život, uchovává, očisťuje a těší se ze svého prostého dechu, není tvora, který by na ní nevisel. Její světlo je stvořené, mysl nepřístupné. Kdyby do něj někdo chtěl vstoupit, stalo by se mu to jako člověku, který by chtěl vstoupit do velkého ohně: nemaje dostatek chladu a síly, aby tomuto ohni čelil, byl by ohněm stráven. Proto když by byl uhašen, nikdy by nebyl schopen říci ani kolik, ani jaký žár tento oheň obsahoval. Paprsky jsou božské ctnosti. Některé ctnosti jsou méně přizpůsobivé stvořené mysli; proto je jimi stvořená mysl nadšena, může je vidět, ale není schopna nic popsat. Jiné ctnosti, které jsou lidské mysli přizpůsobivější, lze popsat, ale jako by to udělal koktavý člověk, protože o nich nikdo nedokáže mluvit správně a důstojně. Ctnosti, které jsou lidské mysli přizpůsobivější, jsou Lásko, Milosrdenství, Dobrota, Krása, Spravedlnost, Věda. Proto spolu se mnou posílejme jménem všech své pocty Nejsvětější Trojici, abychom jí děkovali, chválili ji a žehnali jí za tolik dobroty vůči tvorům."

Poté, co jsem se společně s Ježíšem pomodlila, jsem se vrátila do sebe.

17. ledna 1922

Každé dobro, které stvoření koná je douškem života, který dává své duši.

Sledovala jsem utrpení svého sladkého Ježíše. V jednom okamžiku jsem se ocitla mimo sebe a viděla jsem, jak mého vždy milovaného Ježíše vláčí po ulicích, jak je pošlapáván, bit, víc než při v samotné křížové cestě. Zacházelo se s ním tak krutě, až to bylo odporné na pohled. Přistoupila jsem ke svému sladkému Ježíši, abych Ho vytrhla zpod nohou těch nepřátel, kteří vypadali jako mnoho vtělených démonů. Vrhla se mi do náruče jako by čekal až se Ho zastanu a já jsem Ho odnesla do své postele. Pak po několika minutách ticha, jako by si chtěl odpočinout, mi řekl: "Má dcero, viděla jsi jak v této smutné době triumfují neřesti a vášně, jak vítězně kráčejí po všech ulicích, zatímco dobro je pošlapáváno, bito a ničeno?"

Dobro jsem Já - neexistuje dobro, které by mohl tvor vykonat a na kterém bych se nepodílel. A každé dobro, které stvoření koná, je douškem života, který dává své duši; proto čím více dobrých skutků koná, tím více roste život její duše, což ji činí silnější a disponovanější ke konání dalších dobrých skutků. Aby však byly osvobozeny od jakékoli jedovaté látky, musí být tyto skutky poctivé, bez lidského záměru a pouze proto, aby se Mi líbily. Jinak by i ty nejkrásnější skutky, které se zdají být nejsvětější - kdo ví, kolik jedu obsahují! A Já, který jsem čisté Dobro, se těmto kontaminovaným úkonům vyhýbám a neuděluji jim Život. Proto, i když se zdá, že konají dobro, jejich dobro je prázdné od Života a tvorové se živí pokrmu, které jim přinášejí smrt. Zlo svléká duši z roucha Milosti, deformuje ji, nutí ji polykat jed, aby okamžitě zemřela. Ubohá stvoření, stvořená pro život, pro štěstí, pro krásu... zatímco hřích nedělá nic jiného, než že ji dává doušky smrti, doušky neštěstí, doušky ošklivosti, které jí berou všechny radosti života a dělají z ní suché dřevo, aby hořela s větší intenzitou v pekle."

20. ledna 1922

Co má duše, která žije v Boží Vůli, dělat se svými hadry.

Všechno mě zajímalo, navíc cítila jsem se tak špatně, že jen Ježíš může poznat bídny stav mé duše. A můj sladký Ježíš, samá dobrotu, přišel a řekl mi to: "Má dcero, proč se trápíš? Víš, jak by se měl člověk cítit v mé Vůli? Všechna tvá trápení, tvé obavy, strach a všechno, co je ve tvé vůli, je jako mnoho ubohých hadrů a cárů, které duši dělají více hanby než cti. Připomínají jí, že bývala chudá a neměla ani jeden celistvý šat. Když chci povolat duši do své Vůle, aby se v ní usadila, jedním jako velký pán, který by chtěl vzít do svého paláce jednu z nejchudších žen, aby odložila svůj chudý oděv, byla oděna podle jeho stejného stavu, žila spolu s ním a měla podíl na celém jeho bohatství. Nuže, tento pán obejde všechny ulice města, a jakmile najde jednu z nejchudších žen, bez domova, bez lůžka, přikrytou jen špinavými hadry, vezme ji a přivede do svého paláce jako triumf své dobročinnosti. Nařídí jí však, aby odložila své hadry, očistila se a oblékla do nejkrásnějších šatů a aby si nezachovala vzpomínku na svou chudobu, aby své hadry spálila. Ve skutečnosti, protože je nesmírně bohatý, nepřipouští ve svém domě nic, co by mohlo připomínat chudobu. Kdyby se tedy chudé stýskalo po jejich hadrech a trápila by se tím, že si nepřinesla nic svého, neurazila by tím dobrotu, velkomyslnost onoho pána?"

Takový jsem Já; a jestliže onen Pán obchází jedno město, Já obcházím celý svět a možná všechna pokolení a kdekoli najdu tu nejmenší, nejchudší, vezmu ji a umístím ji do věčné sféry Mé Vůle a řeknu jí: 'Pracuj se Mnou v Mé Vůli. Co je Moje, je i tvoje. Máš-li něco ze svého - odlož to, protože ve Svatosti a v nesmírném bohatství Mé Vůle to není nic než ubohé hadry.

Chcít mít své vlastní zásluhy patří ke služebníkům, otrokům - ne k dětem. Co patří otci, patří jeho dětem. Ostatně, co jsou všechny zásluhy, které bys mohla získat, ve srovnání s jedním jediným činem mé Vůle? Všechny zásluhy mají svou malou hodnotu, váhu a míru, ale kdo by kdy mohl změřit jeden jediný čin mé Vůle? Nikdo - nikdo. A pak, jaké jsou vaše zásluhy ve srovnání s Mými? V mé Vůli je všechny najdete a já z vás učiním jejich vlastníka. Nejsi šťastná?

Poslyš, dcero, chci, abys všechno nechala stranou. Tvé poslání je nesmírné a víc než slova od tebe očekávám činy. Chci, abys byla v neustálém jednání v Mé Vůli; chci procházku tvých myšlenek v Mé Vůli, která, procházející se po všech lidských inteligencích, může položit plášť Mé Vůle na všechny stvořené mysli. Stoupajíc k Trůnu Věčného, může nabídnout všechny lidské myšlenky zapečetěné ctí a slávou Mé Božské Vůle. Pak polož plášť mé Vůle na všechny lidské pohledy, na všechna slova, jako bys své oči a svá slova položila do procházky nad všemi jejich pohledy a slovy; a zapečetěna mou Vůlí znovu povstaň před Nejvyšší Velebností a obětuj poctu, jako by všichni používali pohled a řeč podle mé Vůle. Stejně tak, pracuješ-li, dýcháš-li, bije-li tvé srdce, kéž je tvá procházka nepřetržitá. Vaše cesta je nesmírně dlouhá - je to celá Věčnost, kterou musíte projít. Kdybys věděla, jak mnoho ztrácíš jediným svým zastavením a jak Mne připravuješ nikoli o lidskou, ale o božskou čest! To jsou zásluhy, kterých bys měla bát, že je ztratíš - ne tvé hadry a trápení. Proto věnuj více pozornosti při konání svých činností v Mé Vůli."

25. ledna 1922

Každá pravda v sobě obsahuje zvláštní blaženost, štěstí, radost a krásu. Co znamená poznat na zemi ještě jednu pravdu o Boží vůli, kterou až dosud duše poznávaly v nebi.

Když jsem byla ve svém obvyklém stavu, můj vždy milý Ježíš mi při příchodu řekl: "Má dcero, čím více pravd ti zjevím, tím větší množství blahoslavenství ti daruji. Každá pravda v sobě obsahuje zvláštní blaženost, štěstí, radost a krásu, proto každá další pravda, kterou poznáš, do tebe vnáší blaženost, štěstí, radost a krásu, kterými jsi obohacena. Jsou to Božská semena, která duše přijímá; a tím, že je zjevuje druhým, předává tato semena dál a obohacuje toho, kdo je přijímá. Nuže, jelikož pravdy, které člověk poznal na zemi, jsou Božská semena, která klíčí blažeností, radostí atd. a až bude duše ve své Otčině v nebi, budou jako elektrické komunikační dráty, skrze ně Božství vypustí ze svého lůna tolik blaženosti za tolik pravd, kolik jich člověk poznal. Ó, jak bude duše zaplavena, jako by ji zaplavilo mnoho různých nesmírných moří! Již má semeno a tím, že má semeno, má prostor, v němž může přijmout tato nesmírná moře štěstí, radosti a krásy. Kdo semeno nemá - kdo na zemi nepoznal pravdu - tomu chybí prostor, aby mohl tato blahoslavenství přijmout.

Stává se to jako malému chlapci, který se nechtěl učit jazyky. Když vyrostе a uslyší, že se mluví těmito jazyky, které nechtěl studovat nebo které mu nebyly dány ke studiu - nebude ničemu rozumět. Ve skutečnosti tím, že nechtěl studovat, zůstala jeho inteligence uzavřená a on nevyvinul žádné úsilí, aby si připravil malý prostor k tomu, aby těmto jazykům porozuměl. Nanejvýš bude žasnout a těšit se z cizího štěstí, ale nebude je vlastnit, ani nebude příčinou štěstí pro druhé. Podívej se tedy, co znamená znát o jednu pravdu více nebo o jednu pravdu méně - kdyby všichni věděli, o jak velké bohatství přicházejí, soutěžili by, aby pravdy získali.

Pravdy jsou důvěrníky mých blahoslavenství a pokud je duším nezjevím, neporuší tajemství, které obsahují. Plavou v mém Božství a čekají až na ně přijde řada, aby jednaly jako božští agenti a daly duším poznat - kolik dalších blahoslavenství obsahují. A čím déle zůstávají skryty v mém lůně, tím bouřlivěji a majestátněji se vynořují, aby zaplavily stvoření a zjevily mou Slávu.

Věříš, že celé nebe ví o všech mých bohatsvích? Ne, ne! Ó, kolik toho ještě zbývá, aby se z toho těšilo, z čeho se dnes netěší! Každé stvoření, které vstoupí do Nebe, poznalo o jednu pravdu více, která byla ostatním neznámá. Ponese v sobě semeno, které bude mít nové bohatství, nové radosti a novou krásu uvolněnou ode Mne. A tyto duše budou jejich zdrojem a pramenem, zatímco ostatní duše to budou přijímat. Poslední den nenastane, pokud nenajdu duše, které budou ochotné spolupracovat, abych mohl zjevit všechny své pravdy - aby nebeský Jeruzalém zazněl mou úplnou Slávou. Všichni blahoslavení se mohou podílet na všech mých blaženostech, někteří přímo tím, že poznali tuto pravdu a někteří nepřímo, prostřednictvím toho, kdo ji poznal.

Nyní ti, Má dcero, abych tě potěšil a abys pozorněji naslouchala Mým pravdám, chci říci, které pravdy Mě nejvíce oslavují: jsou to ty, které se týkají Mé Vůle, neboť hlavním důvodem, proč jsem stvořil člověka, bylo, aby jeho vůle byla zajedno s jeho Stvořitelem. Ale člověk se tím, že se vzdálil Mé Vůli, učinil nehodným poznat hodnoty, účinky a všechny pravdy, které obsahuje. To je důvod, proč se ti věnuji: aby mezi Mnou a tebou naše vůle probíhaly společně a byly vždy v dokonalém souladu. Ve skutečnosti, aby duše otevřela dveře a stala se ochotnou k poznání pravd, které má Vůle obsahuje, je první věcí chtít žít z mé Vůle, druhou věcí je chtít Ji poznat, třetí věcí je ocenit Ji. Proto jsem tobě otevřel dveře své Vůle, abys poznala Její tajemství, která člověk pohřbil v mém lůně, i Její účinky a hodnotu, kterou obsahuje. A kolik pravd o mé Vůli poznáš, tolik semen obdržíš a tolik božských pravd tvoří tvůj poklad. Ó, jak kolem tebe Božské pravdy radují, že našli někoho, komu mohou svěřit své tajemství! Ale nejkrásnější hostinu budou pořádat, až tě přivedou do nebe - až Božství při tvém vstupu rozpoutá tolik různých blahoslavenství radosti, štěstí a krásy, která se mezi sebou liší a která zaplaví nejen tebe, ale zúčastní se jich všichni blahoslavení. Ó, jak nebesa očekávají tvůj příchod, aby se mohla těšit z těchto nových bohatství!"

28. ledna 1922

Jak nám Ježíš ve své Vůli otevřel mnoho pramenů.

Modlila jsem se a můj sladký Ježíš mě přitáhl k sobě a zcela mě proměnil v sebe, řekl mi: "Má dcero, modleme se společně, abychom udrželi nebe v naší moci a zabránili tomu, aby se země ještě více propadla do proudu zla." Tak jsme se společně modlily a On pak dodal: "Když jsem byl na zemi, vidělo se mé Lidství jako velmi úzké před Božstvím; a protože bylo od Božství neoddělitelné, nedělal jsem nic jiného, než že jsem vstoupil

do nesmírnosti Věčné Vůle a otevřel mnoho pramenů pro dobro tvorů. Jelikož je vlastně otevřel Člověk-Bůh, mohl jsem dát lidskému rodu právo přistupovat k těmto pramenům a brát si, cokoli chtěli. Proto jsem vytvořil pramen Lásky, pramen modlitby, další pramen pokání, pramen odpuštění, pramen Mé Krve, další pramen Slávy.

Chceš vědět, kdo těmito prameny otřásá, aby se zvedly a přetékal tak, že zaplaví celou zemi? Duše, která vstoupí do Mé Vůle. Když vstupuje, chce-li milovat, přistupuje k prameni Lásky, a tím, že miluje, nebo dokonce tím, že vkládá úmysl milovat, otřásá pramenem. Tím, že je otřesen, vody rostou, přetéka a zaplavují celou zemi; a někdy je toto otřesení tak intenzivní, že vlny stoupají tak vysoko, že se dotýkají nebe a zaplavují nebeskou vlast. Chce-li se modlit, napravovat, podněcovat odpuštění hříšníkům nebo Mi vzdávat slávu, otřásá prameny modlitby, nápravy, odpuštění; a ty rostou, přetéka a zaplavují všechny. Kolik dober Mé Lidství pro člověka připravilo? Nechal jsem otevřené dveře, aby mohli snadno vstoupit - ale jak málo je těch, kdo vstupují."

30. ledna 1922

Pravdy jsou nové výtvoř. Pravda je světlo a světlo se rozšiřuje samo, aby se však mohlo rozšiřovat je třeba, aby se o něm vědělo - zbytek udělá samo.

Když jsem byla ve svém obvyklém stavu, přišel můj milovaný Ježíš a když viděl, jak se zdráhám projevit a napsat to, co mi říká, a díval se na mne s takovou úctou, až jsem se třásla, řekl mi: "Má dcero, Mé slovo je tvůrčí, a když mluvím a dávám poznat pravdu, která Mi patří, není to nic menšího než nové božské stvoření, které vytvářím v duši. Když jsem stvořil nebesa, jedním jediným 'FIAT' jsem je roztáhl a posázel miliardami hvězd, a to do té míry, že na zemi není jediný bod, z něhož by toto nebe nebylo vidět. Kdyby nebylo vidět z žádného bodu, bylo by to pro Tvůrčí sílu zneuctění a někdo by mohl říci, že Tvůrčí síla nemá moc se rozšířit všude. Stejně tak jsou mé pravdy více než nebe, které bych chtěl dát poznat všem, od jednoho konce země až po druhý, a nechat je procházet od úst k ústům jako mnoho hvězd, aby zdobily nebe pravd, které jsem zjevil.

Kdyby stvoření chtělo skrýt Mé pravdy, bylo by to, jako by Mi chtělo zabránit ve stvoření nebes. Tajemství, které by chtělo ukrýt, by Mě zneuctilo, jako kdyby někdo chtěl zabránit ostatním, aby se dívali na nebesa, na Slunce a na všechny ostatní věci, které jsem stvořil, aby Mě nepoznali. Ach, Má dcero, pravda je světlo a světlo se rozšiřuje samo, ale aby se mohlo rozšiřovat, je třeba, aby bylo poznáno - zbytek udělá samo. Jinak pravda zůstane potlačená, bez toho, aby byla tím dobrem, že může osvěcovat a jít cestou, kterou chce. Proto buďte pozorní a nebraňte Mi v rozšiřování světla mých pravd."

2. února 1922

Boží Vůle je semeno, které rozmnožuje Boží obrazy. Aby v nás mohl působit Ježíš, musíme s Ním dosáhnout v jeho Vůli nejvyšší rovnosti ve všech našich věcech.

Dnes ráno přišel můj vždy milý Ježíš, samá dobrota a sladkost. Na krku měl provaz a v ruce nástroj jako by chtěl něco udělat. Pak sundal provaz ze svého krku a dal mi ho kolem krku; pak upevnil nástroj do středu mé bytosti a pravítkem, které nechal otáčet malým kolečkem jež bylo uprostřed toho nástroje, mě celou změřil, aby zjistil zda shledá všechny části mé osoby stejnými. Celou svou pozornost upíral na to, zda pravítka při otáčení najde dokonalou rovnost a když ji našel, vzdychl velmi spokojeně a řekl: "Kdybych ji nenašel stejnou se mnou - dokonalou, nemohl bych dosáhnout toho, co chci. Za každou cenu jsem odhodlán učinit z ní předzvěst Milosti."

To malé kolo, které bylo uprostřed mne, se zdálo být malým slunečním kruhem a Ježíš se v něm díval na sebe, aby zjistil, zda se Jeho obdivuhodná Osoba bude v tomto malém slunečním kruhu jevit celá. A protože se skutečně objevilo, celý spokojený, zdálo se, že se modlí. Mezitím se z nebe snesl další malý kruh světla, podobný tomu, který jsem měla uprostřed své osoby, ale aniž by se jeho paprsky oddělily od nebe. Vzájemně se ztotožňovaly a Ježíš je do mě vtiskl svými nejsvětějšíma rukama a dodal: "Zatím jsem provedl řez, vložil jsem pečeť, pak se postarám o rozvinutí toho, co jsem udělal." V tu chvíli jsem si uvědomila, že se mu to podařilo. A zmizel.

Zůstala jsem ohromena, ale nevím, čím to bylo. Jen jsem pochopila, že k tomu, aby v nás Ježíš mohl působit, je třeba nejvyšší rovnosti ve všem, jinak On působí na jednom místě naší duše a my ji na jiném místě ničíme. Nerovné věci jsou vždycky nepříjemné, vadné; a když na ně člověk chce něco položit, hrozí, že to nerovná

strana nechá spadnout na zem. Duše, která není stále stejná, chce jednou konat dobro - chce všechno snášet; jindy ji už nelze poznat - je lhostejná, netrpělivá. Proto se na ni nelze vůbec spolehnout.

Potom se Ježíš vrátil, a když mě vtáhl do své Vůle, řekl mi: "Dcero moje, jako když je semeno vhozeno do země, země způsobí, že zaseté semeno vyklíčí a rozmnoží se. Má Vůle se rozprostírá více než země; vhazuje semeno Mé Vůle do duší a dává vyklíčit a rozmnožit mnoha dalším obrazům, které jsou Mi podobné. Má Vůle dává klíčit mým dětem a rozmnožuje je. Vězte však, že činy konané v Mé Vůli jsou jako Slunce: každý si bere světlo, teplo a dobro, které Slunce obsahuje; a nikdo nemůže bránit někomu jinému, aby užíval jeho dober. Aniž by někdo někoho ošidil, užívají ho všichni; všichni jsou vlastníky Slunce; každý může říci: 'Slunce je moje'. Stejně tak skutky konané v mé Vůli, více než Slunce, jsou žádoucí a žádané všemi. Minulé generace na ně čekají, aby se jim dostalo oslnivého světla mé Vůle nad vším, co vykonaly. Současné na ně čekají, aby se cítily tímto světlem ozářeny a oplodněny. Budoucí na ně čekají jako na naplnění dobra, které vykonají. Celkově vzato, já jsem a má Vůle a činy vykonané v mé Vůli budou vždy obíhat v nekonečném kole Věčnosti, aby se staly životem, světlem a teplem všech."

4. února 1922

Duše, které žijí v Boží Vůli se účastní věčné činnosti Boží Vůle tím, že se v ní "otáčejí".

Když jsem pokračovala ve svém obvyklém stavu, můj sladký Ježíš mi při příchodu řekl: "Má dcero, duše, které žijí v Mé Vůli, jsou malá kolečka, která se otáčejí ve velkém kole Věčnosti. Má Vůle je pohybem a životem kola nekonečné Věčnosti. Když vstoupí duše do mé Vůle, aby se modlily, milovaly, působily atd., kolo Věčnosti je nutí, aby se otáčely v jeho nekonečném obvodu. A protože v tomto kole nacházejí vše, co bylo učiněno a musí být učiněno, a vše, co by mělo být učiněno, ale není učiněno, při svém otáčení vrhají světlo a božské vlny do toho, co bylo učiněno a musí být učiněno. Vzdávají tak božskou poctu svému Stvořiteli ve jménu všech a předělávají to, co nebylo učiněno stvořením.

Ó, jak je krásné vidět duše, jak vstupují do Mé Vůle! Jakmile vstoupí, velké kolo Věčnosti je navádí, aby je přimělo obíhat v jeho velkém prostoru; a malé kolo dělá svá věčná kola. Navíjení velkým kolem je uvádí do spojení se všemi božskými pravdami, a zatímco obíhají, dělají vše, co dělá sám jejich Stvořitel. Proto jsou jakoby prvními a posledními, které jsem stvořil, protože při obcházení se ocitají na začátku, uprostřed i na konci. Budou tedy korunou celého lidského rodu; slávou, ctí a náhradou za všechny; a návratem k Bohu celého řádu věcí jím stvořených. Proto ať je vaše obíhání v mé Vůli nepřetržité; určím vám obíhání a vy budete připraveni ji přijmout."

Pak dodal: "Nemluvila jsi o všech kolech, která malé kolo tvé vůle dělá ve velkém kole Věčnosti." A já: "Jak bych o nich mohla mluvit, když je neznám? A On: "Jakmile duše vstoupí do mé Vůle - třeba i s pouhým přilnutím, s odevzdáním - navádím ji tak, aby se točila dokola. A víš, kolikrát se otáčí? Tolikrát se otáčí, kolik myslících lidí jí věnují pohledů, kolik slov jí říkají, kolik kroků a skutků udělají. Otáčí se při každém Božím činu, při každém pohybu, při každé milosti, která sestupuje z nebe... Celkově jejich okruh tvoří vše, co se děje v nebi a na zemi. Oběhy těchto malých koleček jsou rychlé a překotné, takže je nemohou spočítat. Já je však všechna počítám - nejprve abych si vzal slávu a věčnou lásku, kterou mi dávají, a pak abych spojil všechna věčná dobra; abych jim dal schopnost všechno překonat, abych mohl všechny obejmout a stát se korunou všeho."

Deo gratias